

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

MĒS NEESAM VIENI

Saruna ar Saeimas deputāti Ingūnu Rībenu

PAR TIKUMĪBU

DDD: *Lielu pretestību publiskajā telpā izpelnījies priekšlikums Izglītības likumā ieviest vārdu “tikumība”. Latviešu tautai šis vārds nav svešs. Vai tikumība neietilpst slavinātāja Eiropas vērtībās?*

Inguna Rībena: Par to, ka mūsdienā sabiedrība piedzīvo daudz lielāku morālo nekā materiālo krīzi, esmu runājusi jau ilgi, arī savos rakstos tam

mēs varētu savas vērtības, savu morāli apmainīt pret pārdesmit tūkstošiem latu viesnīcnieku un krodzīnieku kabatās. Jau toreiz rakstā “Ļaujiet mums palikt pie istām un patiesām vērtībām”, ko nopublicēja interneta portāls “Delfi” un kas atrodams arī manā mājas lapā www.ingunari-bena.lv, runāju par to, ka materiālā krīze ir nieks, salīdzinot ar morālo krīzi, kādā mēs dzīvojam. *Morale* franču valodā ir tikumība.

Ši pārspīlētā visatļautība degradē jebkādas vērtības. Manuprāt, patiesas brīvības vietā stājusies visatļautība, kas nav viens un tas pats.

pieskārusies. Ja atceraties, toreiz, kad iznāca šīs bēdīgi slavenās Karlinas un Kārļa grāmatīņas un Amerikas vēstnieks mums stāstīja par to, kādu ekonomisku pienesumu šis *praida* notikums dos Latvijai, es minēju, ka žēl, – esot tikai dažas nedēļas Latvijā, vēstnieks domā, ka

DDD: *Tāpat, jūsuprāt, priekšlikums – atsaukties Izglītības likumā uz tikumību – nāk tieši laikā?*

I.R.: Jūnija sākumā piedalījos “Latvijas Radio 5 – Pieci.lv” *Domnīcas* diskusijā par to, vai repam ir vieta sabiedriskajā medijā, un, ja ir – ko iesākt ar rupjībām? Patiesībā es īsti nesapratu,

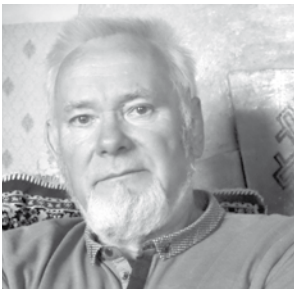
kādā slengā tie jaunie cilvēki sarunājas. Tā nav ne latviešu, ne angļu valoda – tā ir tāda valoda, kurai man drīz būs vajadzīgs tulks, kāds jauniets, kurš var pastāstīt, par ko tur vispār runā.

Kad pie manis un mana frakcijas biedra Edvīna Šnores vērsās mūsu kolēģe Jūlija Stepaņenko ar

jautājumu, vai mēs būtu ar mieru atbalstīt viņas priekšlikumu Izglītības likumā ielikt jēdzienu “tikumība”, man nebija ilgi jādomā. Absolūti negaidīta un pārsteidzoša bija panīka un vilņošanās, ko radīja dažas organizācijas.

Turpinājums 4. lpp.

NU, KĀDĒĻ MUMS TĀ NEIET?

Jānis Miežītis

Grāmatas

“Būt latvietim” autors

Kādēļ mums tā neiet, ja jau esam izcīnījuši brīvību un demokrātiju? Domāju, ka šādu jautājumu gandrīz katrs latvietis ir sev klusībā uzdevis. Un savu iespēju un informētības robežas meklējis tam atbildi. Bet atbildi atrast ir viegli. To mums pakalpīgi ļaudis pasniedz “uz paplātes” caur dažādiem masu ziņņas līdzekļos publicētiem rakstiem, runām, diskusijām. Visa vaina esot latviešu tautas mentalitātē.

Latvieši esot vergu tauta, kas neprot izmantot tiem rokās iekritušo brīvību. Latvieši esot slinki, neuzņēmīgi, politiski neaktīvi. Vēlēšanās latvieši noticot lētam populismam un balsojot par nepareizajiem kandidātiem, vai arī vispār neejot uz vēlēšanām. Vēl latvieši esot lieli muļķi un tādēļ arī par valstsvīriem ievēlot tādas pašas muļķus no sava vidus. Latvijā dzīvojošajiem krievvalodīgajiem, savukārt, tiek iegalvots, ka latvieši ir truli nacisti un fašisti, kas neko citu neprot kā vien izsaimniekot un izzagt savu valsti, bet pašu radītajā postā vainot šeit dzīvojošos citautiešus.

Ja runājam par padomju režīma gāšanu un demokrātijas uzvaru Latvijā, vispirms ir nedaudz jāpārūnā par to, kas tad īsti bija tas padomju režīms, kurš it kā tika nogāzts. Sāksim ar to, ka jebkura valsts pārvalde pēc savas būtības ir diktatūra. Valsti

vienkārši citādi nav iespējams pārvaldīt. Demokrātijas apstākļos teorētiski tai vajadzētu būt valsts pilsoņu vairākuma interešu un vajadzību diktatūrai pār mazākumu. Pretstats demokrātijai ir autokrātija, kur valsts varu pārstāv viens cilvēks. Tā ir ķēniņa, karaļa, imperatora vai vēl kādā citā vārdā nosaukta valdnieka un viņa pārstāvēto aprindu gribas un interešu diktatūra.

Bez valsts pārvaldes formas, valsts varai ir nepieciešama arī ideoloģija, jo valsts pilsoņiem ir jāsniedz pamatojums valsti valdošajai diktatūrai. Ķēniņu, karaļu, imperatoru varas diktatūras tiek pamatotas ar ideoloģijām, kuras sakņojas reliģijās. Valdnieks ir Dieva vietnieks zemes virsū, kurš realizē Viņa gribu un valda Viņa vārdā.

Turpinājums 2. lpp.

Materiālisms pats par sevi ir parazitā filozofija. Un cilvēki ar materiālistisku un ateistisku pārlicību ir gatavi savu savtīgo, materiālistisko mērķu sasniegšanā bez aizspriedumiem izmantot jebkādas idejas, jebkādus saukļus, lozungus, pat reliģiju. Viss tas viņiem ir tikai “darba cimdī”.

Priecīgus Līgo svētkus!

Jauka bija Jāņu diena

Par visām dieniņām;

Līgo saule, līgo bite,

Līgo visa radībiņa.

Apsveikums

Mūžam būs Jāņu ugunskurs

un Līgo nakts senais stāsts.

Mūžam būs balti bērzi

un mīlestība kā uguns uz bērza tāss.

Liksmus svētkus!

Jānis Z.

Par nākamo numuru

Nākamais numurs iznāks
pēc trim nedēļām – 10. jūlijā.

VĒSTULE

PĀRDOMAS pēc tiesas Leonarda Inkina lietā

Sakarā ar Izraēlas vēstnieces iejaukšanos valsts iekšējās lietās – norādījumu ierobežot vārda brīvību, viņai tika piedāvāta iespēja sniegt publisku skaidrojumu, piemēram, ka PSRS židu katakisma autors ir tā laika ekstrēmists, tas radīts ar nolūku provocēt nacismu (nācijas pārkuma ideoloģiju) jehudu (židu, ebreju) tautā, tā rašanās ir starpnacionālā naida kurināšana un tāpēc valstiski nosodāma.

Bet absurdi un nožēlojami ir tas, ka LR prokurore skata L.Inkina līdzatbildību pie šī katakisma rašanās. Leonarda Inkina publikācijas tikai uzskatāmi parāda pretējo: to, ka vēstnieces ricība, vismaz ārēji, atbilst šī katakisma motīviem.

Leons Laitāns

NU, KĀDĒĻ MUMS TĀ NEIET?

Turpinājums no 1. lpp.

Parasti tiek runāts par šādu ideoloģisku nostādni kā efektīgu cilvēku pakļaušanas un iebiedēšanas instrumentu, bet tai ir vēl arī otrs aspekts, un tā ir valdnieka atbildība par savu rīcību Dieva priekšā.

Neapsriedisim šobrīd to, cik lielā mērā viens vai otrs valdnieks ir ticējis Dievam un savā darbībā ievērojis reliģiskajās mācībās sludinātos ētikas principus, vien atzīsim, ka šāda ideoloģija sevi ietver, dažiem varbūt šķitīs – tikai teorētisku, bet tomēr atbildību, kas ir tiem, kas realizē valsts varu.

VARAS MONOPOLS BEZ ATBILDĪBAS

Kā mēs zinām, tad padomju impērijā par valsts ideoloģiju tika pasludināts marksisms-ļeņinisms. Tā ir Dievu noliedzība, uz materiālismu balstīta mācība, kas kuplināta ar mītu par tādas bezšķiru

ta iespēja iekļūt valdošās varas elites – kompartijas rindās. Bija vajadzīgs tikai nodemonstrēt bezierunu paklausību un gatavību kalpot komunistiskajam režīmam. Katrs, kurš dzīvojis padomju laikos, zinās, ka kompartijā un čekā stājās un izvirzījās ne jau tie fanātiskie ticīgie komunisma idejām. Šajās organizācijās stājās tie, kuri šādā veidā redzēja iespēju viegli un veikli iegūt dažādas materiālas priekšrocības un varu pār līdzcilvēkiem. Vajadzēja tikai pārliecināties, ka kompartijas vai čekas rindās bija nodrošināta.

Vai gan kāds brīnums, ka šādos apstākļos kompartija, kā medus bļoda mušas, pievilka dažādus pašlabuma meklētājus, bezprincipu cilvēkus, varaskārus karjeristus un tamlīdzīgus individuus. Tie visi meklēja ceļu uz kompartiju kā sili,

Faktiski visa padomju iekārtas vadība sastāvēja no cilvēkiem, kas komunisma idejas tikai izmantoja savā labā, nevis tām ticēja vai kalpoja. Viņi komunisma ideju vārdā, pakļaujot līdzcilvēkus, realizēja SAVU varu. Viņi ar komunisma idejām attaisnoja visas pašu sastrādātās nelietības nevēlēšanās un noziegumus. Arī noziegumus pret cilvēci. Tāda bija padomju iekārtas patiesā būtība. Padomju vara – tas nenozīmē “visu varu padomēm”, kā to sludināja Ļeņins. Īstenībā padomes bija tikai izkārtne, butaforija, kam pašām par sevi nebija nekādas varas. Caur padomēm, komunistu režīms realizēja savu varu. Realizēja diktatoriski, apspiežot jebkādu brīvdomību vai demokrātiju. Un, ņemot vērā to kontingentu, kas pildīja kompartijas rindas, nekādi tālredzīgie un godprātīgie saimniekotāji šie cilvēki nebija.

“DARBA CIMDI” MĒRĶU SASNIEGŠANAI

Un tad pienāca laiks, kad kompartijas rindās salidušo karjeristu un pašlabuma meklētāju tuvredzīgās saimniekošanas rezultātā padomju impērija vairs nespēja ekonomiski konkurēt ar kapitālisma pasauli, un pati komunisma ideoloģija kļuva apgrūtināta un sāka traucēt piepildīt šo viltus komunistu arvien pieaugošās ambīcijas. Jo komunisma ideoloģija uzlika šiem parazitāriem arī nelielus ierobežojumus. Tautas priekšā bija jātēlo zināma pieticība un arī pati sociālistiskā sistēma bija viņu augošo izpriecu un dzīves baudīšanas kāri ierobežojusi. Tāpēc visā padomju impērijā, arī Latvijā, tika veikta pārkārtošanās. Padomju režīms pārkārtojās un pārkārtojās, kompartijas diktatūru aizstājot ar vairākās partijās sadalītu komunistu un viņu pēcnācēju diktatūru, bet komunisma ideoloģija tika vienkārši atņemta kā tāds novālcētais darba cimd.

Daudzi uzskata, ka tagad šeit valda mežonīgais kapitālisms, ko iedibinājušas latviešu nacionāli liberālās partijas. Maldi! Kur tad šīs nacionāli liberālās partijas radās? Padomju laikos taču tādu nebija. Tie paši kompartijas vēži tikai to kulti pārmainīja. Bet tādēļ jau vēži nekļuva citādi. Šodien valdošais, internacionālais padomju režīms liberālisma un nacionālisma idejām tic un tām kalpo tieši tik pat daudz, cik ticēja komunisma idejām. Proti, gan liberālisma, gan nacionālisma idejas viņiem ir tieši tāds pats šobrīd izmantojams, bet vajadzības gadījumā aizmetams “darba cimd”, kādas bija komunisma idejas. Un tagad viņi savas nelietības nevēlēšanās, bezsaimnieciskumu un noziegumus strādā liberālisma un nacionālisma vārdā.

Viņu vara (padomju vara) nav kritusi. Padomju laiki turpinās. Kāpēc es viņus dēvēju par “padomju režīmu”? Tāpēc, ka viņi, lai kā arī sevi nedēvētu (par kristiešiem, demokrātiem, nacionālistiem, labējiem, kreisajiem, centristiem), nemainīgi uzticīgi nes sev līdzīgu padomju režīmam raksturīgo materiālismu un ateismu. Materiālisms pats par sevi ir parazitāru filozofija. Un cilvēki ar materiālistisku un ateistisku pārliecību ir gatavi savu savtīgo, materiālistisko mērķu sasniegšanā bez aizspriedumiem izmantot jebkādas idejas, jebkādas saukļus, lozungus, pat reliģiju. Viss tas viņiem ir tikai “darba cimdi”.

PĀRKĀRŠOŠANĀS UN PĀRKĀRTOŠANĀS

Jebkuru režīmu veido tā cilvēku kopa, kas ir piesavinājusies varu valstī. Tātad pirmām kārtām tie ir konkrēti cilvēki. Bet viss viņu veidotais pārvaldes aparāts, sludinātā ideoloģija un pārvaldes metodes ir otršķirīgas, no šiem cilvēkiem izrietošas. Vajadzības gadījumā, režīmu pārstāvošie cilvēki to visu var mainīt. Bet, nomainot pārvaldes metodes vai varas realizēšanā izmantoto ideoloģiju, režīms paliek tas pats.

Vienkāršāk izsakoties – ja kungi, kuri ir valdījuši, turpina valdīt, tad taču to kungu laiki nav beigušies. Un nav svarīgi tas, ka viņi sevi vairs nesauc par kompartijas sekretāriem un CK locekļiem, bet liek sevi dēvēt citos vārdos. Uzliekot cukura etiķeti sāls iepakojumam, sāls par cukuru nepārvēršas! Un nevienam, ieberot šādu iepakojuma saturu tējas krūzē, neteiks, ka tēja ir kļuvusi salda. Taču nez kādēļ padomju režīma valdīšanu Latvijā pēc tam, kad tas savus komunistiskos atribūtus bija atmetis un nomainījis pret Latvijas Republikai nolauptajiem valsts simboliem, visi – gan Rietumos, gan Austrumos – pēkšņi sāka saukt par demokrātiju.

Kad par Saeimu sevi pārveidojusi LPSR Augstākā Padome pieņēma lēmumu par atteikšanos no starptautiski reglamentētās deokupācijas, dekolonizācijas un deboļševizācijas procedūras, tā nebija tikai atteikšanās no deokupācijas, dekolonizācijas un deboļševizācijas – tā bija atteikšanās no padomju varas likvidācijas Latvijā.

Lūk arī īstais mūsu nedienu cēlonis. Mēs neesam ne izcīnījuši, ne ieguvuši brīvību un neatkarību. Mēs esam vienkārši ļāvuši padomju režīmam pārkrāsoties un pārkārtoties. Nomainījās izkārtne, nosaukumi un valsts pārvaldes ārējā forma. Nemainījās varturu aprindas. Nomainījās viņu bezsaimniecisk-

Tautas nacionālisms ir VIENĪGAIS pozitīvais risinājums un VIENĪGĀS pozitīvās izredzes ne tikai tādai mazai nācijai kā latvieši, bet visai cilvēcei.

kums un tuvredzīgais egoisms. Nemainījās tautas beztiesiskums šīs varturu diktatūras priekšā.

PIEKTĀ KOLONNA...

Pēdējā laikā, it sevišķi pēc notikumiem Ukrainā, mūsu valstsvīri bieži runā par “zaļajiem cilvēciņiem, piekto kolonnu un Krievijas propagandas sliktu ietekmi uz Latvijas iedzīvotājiem. Viņi runā par piekto kolonnu, bet būtībā paši ir piektā kolonna. Viņi “pauž bažas” par Krievijas propagandu, bet īstenībā paši ar savu rīcību veic visiedarbīgāko, visefektīvāko antipropagandu mūsu valstiskumam. Katra nevēlēšanās, nelietība un noziegums pret tautu, kas tiek izdarīts no valdošā režīma puses, grauj Latvijas kā valsts vērtību šeit dzīvojošo cilvēku apziņā.

Nav jau svarīgi, kādi argumenti un kuru reizi tiek piemeklēti kārtējās nevēlēšanās vai nozieguma atpakaļgaitam. Cilvēki tāpat redz un saprot, ka lielākā viņu nodokļos nomaksātā naudas daļa tiek izsaimniekota, izšķērdēta, izzagta, bet viņu vajadzības un tiesības uz cilvēka cienīgu dzīvi šajā valstī arvien vairāk ierobežotas. Paradoksāli, bet Putina propagandai neko īpaši pat nevajag izdomāt. Viņiem pietiek, ja publiskajā telpā vienkārši uzskaita pastāvošā režīma sastrādātās nevēlēšanās un piedēvē tās latviešu nacionālajam valstiskumam. Un formāli tas tā arī izskatās, jo visas “mūsu valdības” katrā izdevīgā brīdī sevi ir deklarējušas kā latviskas un nacionālas, tautas demokrātiski ievēlētās un tautas gribu pārstāvošas. Kāds gan brīnums, ka šādas propagandas iespaidā ne tikai cittautieši latviešus, bet nu jau arī paši latvieši sevi kā tautu sāk uzskatīt par kaut kādiem truliem, debīliem, zagļiem radījumiem, kas patstāvīgi nemaz nespēj pārvaldīt savu valsti.

Tā, lūk, šeit valdošais pārkrāsotais padomju režīms iet roku rokā ar atklāti prokrieviskajiem spēkiem un Krievijas propagandu, sekmīgi grauj latviešu tautas pašapziņu un diskredi-

tē nacionālisma ideoloģijas un nacionālas valsts nozīmi tautas acīs. Bet tieši nacionālisma ideoloģija un valstisks nacionālisms jau ir tas, kas visvairāk nepatīk gan mūsu Austrumu kaimiņiem, gan Rietumu transnacionālo kapitālu pārstāvošajiem globalizatoriem. Jo tikai tautu nacionālisms var saliedēt un pasargāt tās no izlaupīšanas un paverdzināšanas.

TIKAI NACIONĀLISMS!

Tikai nacionālisms spēj mobilizēt tautas auglīgam jauniecelsmes darbam cilvēces progresā. Tikai tautu nacionālisms var iegrozīt un pareizajā gultnē ievirzīt bezjēdzīgo zemeslodes resursu izlaupīšanu un izšķērdēšanu. Tikai nacionālisms ir tā humānā ideoloģija, kas reāli pamato rūpes par līdzcilvēkiem un vispārējo sabiedrības labklājību katrā atsevišķā valstī. Tikai nacionālisms ir tas pamats, uz kura var rasties starptautiska sadarbība starp valstīm un tautām uz patiesiem vienlīdzības un taisnīguma principiem, nākotnē izveidojot globālu pasaules sabiedrības kopumu.

Pēc būtības demokrātija ir vairākuma interešu un vajadzību diktatūra pār mazākumu. Un par cik nacionālā valstī pamatnācija ir vairākumā, tad arī nacionālas valsts modelis visvairāk atbilst demokrātijas jēdziena būtībai. Šādai valstij ir skaidri mērķi un skaidrs kritērijs, pēc kura valstsvīriem strādāt un pēc kura vērtēt jebkura valstsvīra darbību. Šis kritērijs ir ATBILSTĪBA PAMATTAUTAS NACIONĀLAJĀM INTERESĒM.

Tautas nacionālisms ir VIENĪGAIS pozitīvais risinājums un VIENĪGĀS pozitīvās izredzes ne tikai tādai mazai nācijai kā latvieši, bet visai cilvēcei. Cita risinājuma vienkārši nav. Pareizāk sakot, cits risinājums ir tikai globalizatoru izveidots vispasaules verdzības un beztiesības laikmets, kur lielākā daļa cilvēces, pārvērsta vienveidīgā, beztiesīgā darba lopu barā, kalpos nelielam bagātnieku slānim.

Katra nevēlēšanās, nelietība un noziegums pret tautu, kas tiek izdarīts no valdošā režīma puses, grauj Latvijas kā valsts vērtību šeit dzīvojošo cilvēku apziņā.

sabiedriskās iekārtas izveidi, kur nākotnē valdīs līdztiesība, vienlīdzība un pārticība. Šāda ideoloģija pilnībā noņem jebkādu valsts varas nesēju atbildību Dieva priekšā, jo Dieva taču nav. Paliek tikai varas monopols bez pienākuma būt atbildīgiem. Jeb, citiem vārdiem sakot, varas monopolam ir formāli pienākumi tikai pašā izdoto likumu priekšā.

Vienlaikus ar ateisma un materiālisma sludināšanu plašām tautas masām daļēji atvērta tika padarī-

kur baroties un realizēt savas vēlmes un ambīcijas. Daudzi domā, ka “padomju laikos” visi vai gandrīz visi komunisti ticēja komunisma idejām. Nieki! Komunisma idejām neticēja gandrīz NEVIENS komunisti! Bet izlikās ka tic viņi visi. Ja arī kāds tiešām ticēja un dzīvoja atbilstoši kompartijas sludinātajiem ideāliem, tad ne uz kādu augstu amatu padomju režīma struktūrās tādām nebija ko cerēt. Tagad teiktu, ka tāds padomju varai bija vienkārši noderīgs idiots.

CIK JAUTĀT VĒL...

Ai, Latvija, kur Tavi bērni? Tā nākas jautāt vēl un vēl. Kā kādreizējie latvju zēni, – Kam krist par Tevi nebij’ žēl!

Bet šodien latvjus varonīgos – To piemiņu nu samīt steidz, Lai tikai tauta neattaptos, Ka viņu cīņa jāpabeidz.

Nāk prezidenti šodien rindā, Kā raibas olas Lieldienās. Kaut sirdsapziņa tiem ir trimdā – Bet lielām ambīcijām prāts.

Nu jaunizceptam prezidentam Gandrīz vai zvērests jānodod, Kas skan: *Gods kalpot okupantam!* – Jo viņa mēlē runāšot.

Ak, Dievs, kā godāt prezidentu, Kas ienaidniekam pakalpo?! Nav goda vairāk tam par centu – Vai tauta iespēs saprast to?

Steidzīte

Leonarda Inkina VAJĀŠANA

Š.g. 10. jūnijā Rīgas Apgabaltiesā tika izskatīta prokuratūras iesniegtā apelācijas sūdzība Leonarda Inkina krimināllietā. Leonards Inkins ir apsūdzēts pēc Krimināllikuma 78. panta otrās daļas “Nacionālā, etniskā un rasu naida izraisīšana”, kurš atrodas Krimināllikuma Sevišķās daļas IX nodaļā “Noziegumi pret cilvēci, mieru, kara noziegumi, genocīds”, kuriem nav noilguma.

Kādēļ šāda krimināllietā? Smagajos noziegumos apsūdzētais Leonards Inkins gluži vienkārši ir “uzkāpis uz varžacs” Izraēlas vēstniecei – reaģējot uz viņas neslēpto ieinteresētību “Radio NABA” raidījuma “Tēvijas Laikmets” slēgšanā, interneta vietnē “Draugiem.lv” Leonards publicēja citātu no “Padomju Savienības židu katķisma”.

10. jūnija sēde izvērtās spraigi. Zāle bija pārpildīta ar Leonarda Inkina atbalstītājiem, kuri pauda sašutumu par politisko krimināllietu. Paldies tiesnesēm, kuras atrada iespēju tiesu noturēt tiesu nama lielākajā zālē, lai varētu piedalīties visi klausītāji!

Ļoti spilgtu paskaidrojumu sniedza pats apsūdzētais Leonards Inkins. Pēc viņa runas prokurore bija manāmi samulsusi un, likās, sabijusies... Klausoties prokurores nepārliciecinājā plāpāšanā, ar nožēlu nodomāju: “Cik gan nožēlojams ir latvietis, kurš tiesā otru latvieti par savas tautas interešu aizstāvību!”

Diemžēl prokurore Līga Sudakova, iespējams, apzinoties savu netaisnību, bija pret tiesas sēdes video un audio ierakstīšanas, tādēļ varam publicēt tikai fragmentāru Leonarda Inkina runu tiesā. Taču pierakstīts ir visbūtiskākais.

Apelācijas tiesas nobeigums ir gaidāms 3. septembrī.

Apsūdzētā Leonarda Inkina runa apelācijas tiesas sēdē

ABSURDA KALAMBŪRS

Es, un ne tikai es, bieži uzdodu sev jautājumu, kāpēc šāda lieta vispār notiek un kāpēc tik neatlaidīgi kāds vēlas panākt notiesājošu spriedumu?

Man draugi teic, ka tas ir iespējams tikai tad, ja pastāvošā valsts tikai saucas par 18. Novembra valsti, bet patiesībā ir LPSR atvasinājums ar LPSR teritoriju, iedzīvotāju kopumu un no LPSR izrietošiem likumiem. Ja tā būtu 18. Novembra Latvija, tad šāda absurda apsūdzība un tiesvedība nebūtu iespējama.

Atspēkot šo apelāciju nav grūti, ja ir dzirdīgas ausis un godīga lemsāna. Ja tā nav, tad nekāda daļrunība nelīdzēs. Es nezinu patiesos iemeslus – varu tikai kaidi nojaust, bet kādam vai kādiem ir ļoti nepieciešams notiesājošs spriedums, un viņi līdzekļus neizvēlas un piedēvē man tādas domas, nolūkus un darbības, kuras man nekad nav bijušas. Man piedēvē, ka es piedēvējot židiem tādas ipašības, kuras ir nosodāmas... Absurda kalambūrs, bet citādi to nosaukt nevar.

“Prokurores Līgas Sudakovas apelācijas protests ir uzrakstīts tendenciozi, no konteksta selektīvi izņemot kādu detaļu, kas ir vēlama viņas uzrakstītajam apelācijas protestam.”

“Apelācijas protestā ir teikts, ka manas darbības raksturo “aktīva un secīga rīcība, kas vērsta uz attiecīga teksta atrašanu, iztulkošanu, pārvietošanu un izplatīšanu”, kas “nepārprotami liecina par apsūdzētā apzinātu rīcību”.

“Tik tiešām, esmu piešķaitāms un rīkojos apzināti. Arī uz šo tiesu atnācu apzināti. Publicēju

Izraēlas vēstnieces vēstuli un citātu no “Padomju Savienības židu katķisma” arī apzinoties, ko daru, un publikācijas iemeslus jau pirmajā instancē paskaidroju. Tā bija mana reakcija uz vēstnieces iejaukšanos Latvijas valsts iekšējās lietās un iniciatīvu, lai slēgtu raidījumu, ko arī slēdza. Es vērsos pret Izraēlas vēstnieces pieprasījumu ierobežot vārda brīvību (aizliegt radio raidījumu “Tēvijas Laikmets”). Lai ilustrētu šādas rīcības nepieļaujamību, es savam protestam pievienoju fragmentu no “Padomju Savienības židu katķisma”. Šis materiāls šeit ir pievienots **ar izteikti negatīvu nozīmi** – kā piemērs, kuram nevajadzētu līdzināties.”

“Manas darbības ir mērķtiecīgas un apzinātas, bet tās **nav vērstas** pret kādu tautu. Tās ir vērstas pret konkrētām amatpersonas, kas pārstāv valsti, nepieļaujamo rīcību.”

“Apelācijas protestā prokurore Līga Sudakova uzsver: “Saskaņā ar lietā noskaidroto, Leonards Inkins to publicējis kā atbildi uz Izraēlas vēstnieces vēstuli (nozieguma izdarīšanas konteksts). **Nepatika pret Izraēlas vēstnieces rīcību pierāda** Inkina motīvu veikt noziegumu, kas saistīts ar smagu noziegumu pret cilvēci piedēvēšanu ebrejiem, parādot ebreju tautībai piederīgos kā bīstamus citiem sabiedrības locekļiem.”

Grūti saprast, kur prokurore saskata smagu noziegumu pret cilvēci publicētajā citāta fragmentā.

Nepatika pierāda un liecina tikai par nepatiku pret konkrētu rīcību, bet nevis pret cilvēku, un kur nu vēl šo nepatiku paplašināt līdz visas tautas līmenim.

Kristietība māca, ka ne-

drīkst nosodīt grēcinieku, bet jānosoda ir pats grēks. Par grēciniekiem ir jālūdz un tiem jāpiedod.

Es nevienā gadījumā neesmu uzsvēris Izraēlas vēstnieces nacionālo piederību. Manis publicētajā fragmentā no “Padomju Savienības židu katķisma” nav minēta neviena tauta, tikai atsaucē no kurienes šis fragments ir ņemts. Vai tā ir mana vaina, ka Izraēlas vēstniece tā rīkojas? Par to, kas “ebrejiem ir pieņemts” un kas nav, es nezinu un prokurore nepamatoti piedēvē man tādas zināšanas.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa atzīst, ka pilsoņiem ir tiesības izteikt savu viedokli par politiski pazīstamu personu arī tad, ja tā ir aizskaroša, pat šokējoša un nepatīkama šai pazīstamai personai. To nevar uzskatīt par tādu, kas pārkāpj vārda brīvības robežas, ja vien tā neapdraud sabiedrisko kārtību un drošību. Tas ir demokrātijas pamats – tiesības brīvi izteikt savu viedokli par politiskiem, sociāliem un citiem jautājumiem.

Bez tam, vai nepatika pret nepatiesu, faktiem neatbilstošu informāciju Latvijas juridiskajā praksē un turpmāk judikatūrā varētu tikt interpretēta kā noziegums? Ja nu tomēr šāds pieņēmums tiek pausts, tad ir acīmredzams, ka vienlīdz liela nepatika man ir gan pret realitātes nepatieso, faktiem neatbilstošo interpretāciju, kas fiksēta Izraēlas vēstnieces vēstulē, gan pret “Padomju Savienības židu katķismu”, kas mēģina pamatot un attaisnot šādu insinūāciju (netiešs mājien, apmelošana, neslavas celšana), t.i., legimitāti.

VAI MANI TIESĀ PAR ATTIEKSMI?

Apelācijā ir teikts: “Leonards Inkins ir piekritis šim tekstam, proti, piekritis un atzinis, ka Izraēlas vēstniece rīkojas tā, kā ebrejiem pieņemts”. Jāatgādina, ka fragments ir no “**Padomju Savienības židu katķisma**”. Nevar viltk paralēles starp latvieti un padomju latvieti, krievu un padomju krievu, židu un padomju židu. Padomju vara ir tā kas samaitāja vairākas paudzmes, un pasaules notikumu kontekstā redzams, ka šī plaīsa ir ļoti liela, to pierāda pēdējo gadu notikumi Ukrainā un Krievijā.

Apbrīnas vērts ir secinājums apelācijas protestā, ka (citējot!) “nav nozīmes tam, vai veikto darbību rezultātā nacionālais, etniskais vai rasu naidis tika izraisīts!” Kā tam var nebūt nozīmes, ja pants, par kuru mani apsūdz tieši tādu rezultātu paredz, un, ja tāda nav, tad nav par ko apsūdzēt. Noteicošā esot mana attieksme pret nodarījumu, **tātad mani tiesā par attieksmi!** Un vēl izrādās, ka mana psihiskā attieksme pret nodarījumu var izpausties tikai ar tiešu nodomu.

Interesants psiholoģiskās vai psihiatriskās viedības paraugs. Tomēr krimināllietā neviens psihologs vai psihiatrs nav devis slēdzienu, nedz arī tāds ir ticis pieprasīts.

Savu nodomu un psihisko attieksmi pret nodarījumu esmu tiesai paskaidrojis, un tam nav nekāda sakara ar nacionālā vai etniskā naida kurināšanu pret kādu tautu. Bet, ja jau šie paskaidrojumi netiek ņemti vērā un tiek ignorēti, tad interesanti, kurš gan, izņemot Dievu, ir spējīgs ielūkoties manā dvēselē un smadzenēs, lai noskaidrotu kāda ir mana psihiskā attieksme pret nodarījumu.

Prokurore apelācijas protestā raksta, ka “subjektīvās puses konstatēšana nedrīkst aprobežoties tikai ar aizdomās turētā viedokļa uzklaušīšanu.. nozīme ir ne tikai apsūdzētā liecībām, bet arī citiem apstākļiem, piemēram, nozieguma izdarīšanas kontekstam, liecinieku liecībām.” Nozīme jau minētajam laikam ir, tikai kāds ir konteksts un liecinieku liecības? Par kontekstiem var runāt bezgalīgi, un arī katram lieciniekam var būt savs viedoklis, bet, ko tas dod, ja nav paša nodarījuma un tā seku.

KUR RADIES “PADOMJU SAVIENĪBAS ŽIDU KATĶISMS”?

Apelācijas protestā ir rakstīts: “Tiesa, vērtējot Leonarda Inkina subjektīvo pusi noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, nav ņemusi vērā liecinieka Ilja Ļenska liecību, kurā liecinieks norāda, ka “Padomju Savienības židu katķisms” ir radies sešdesmitajos gados krievu nacionālistu vidē, nav izdots 1958. gadā Telavivā. (...) Šāds teksta saturs nav saistīts ar ebrejiem, ebreji pat nezina, par tā pastāvēšanu, Izraēlā nav pazīstams, tas ir antisemitisks, tas ir maldinoša informācija.”

Šo sava apgalvojuma patiesumu liecinieks tiesā netika apstiprinājis ar faktiem, un tomēr arī prokurore pievienojas liecinieka uzskatiem un pieņem, ka viņa teiktais ir patiesība. Taču apgalvojums ka “Padomju Savienības židu katķisms” ir tapis krievu nacionālistu vidē pagājušā gadsimta sešdesmitos gados ir stipri apšaubāms.

Iedomāsimies pēckara Padomju Savienību un tad tur tādus krievu nacionālistus, kas ir organizējušies ar vēlmi graut un diskreditēt. Teksts drīzāk ir sarkastisks, tā saturs un valoda atbilst 50–60 gadu stilam.

Sešdesmitajos gados Padomju Savienībā nekādi eksperti veikt pētniecei to organizācijas nepastāvēja un nevarēja pastāvēt. Ja arī kāds tā domājošs bija, tad tas jau atradās Gulagā, un krievu nacionālismam nebija ne tās organizēšanas,

ne radošuma, ne iemesla, lai sarakstītu un izplatītu šādu katķismu. Ja nu vienīgi tie, kurus liecinieks un prokurore sauc par “krievu nacionālistiem” nedzīvoja Izraēlā un, izmantojot demokrātiskas valsts tiesības, nesarakstīja un neizdeva tur šo katķismu.

KRONBERGAS DOMRAKSTS NAV EKSPERTĪZE

Prokurore raksta, ka “Providus” pētnieces Ilonas Kronbergas “praktiskā pieredze ir pietiekama ekspertīzes izdarīšanai”, un “procesa virzītājam nebija šķēršļu pieaicināt un uzdot ekspertīzi veikt pētniecei Ilonai Kronbergai”, kaut arī viņai nav speciālo zināšanu cilvēktiesību jomā.

Bet, kas tad ir “praktiskā pieredze”, un vai tāda ir likumā par ekspertizēm

paredzēta? Ilona Kronberga savā “ekspertizē” nespēj neko dokumentāri pierādīt, tikai izsaka nepamatotus apgalvojumus, kurus sakās ieguvusi, izmantojot plašus elektroniskos resursus. Eksperte nav norādījusi, vai viņai ir likumā paredzētā kārtībā izsniegts sertifikāts tādu ekspertīžu veikšanai.

Prokurore pirmās instances tiesas noraidījumu Ilonas Kronbergas “ekspertīzei” saista ar aizstāvības pieaicināto liecinieku liecību ņemšanu vērā un saskata šeit pretrunas. Viņa raksta: “Tajā pašā laikā aizstāvības pieaicināto liecinieku, speciālista atzinumu sagatavotāju – vēstures zinātnu doktora Edvīna Šņores un vēstures maģistra Jāņa Mauriša – liecības tiesa vērtējusi un piedēvēusi tām ticamību.”

Turpinājums 6. lpp.

MĒS NEESAM VIENI

Turpinājums no 1. lpp.

Inguna Rībena: Kā minēju savā runā Saeimā un pēc tam Delfos nopublicētajā rakstā “Tikumības rēgs pār Latviju”, nebiju gaidījusi, ka vārds *tikumība* nelielā sabiedrības daļā radīs tik skaļu vētru un satraukumu. Rezultātā mēs apjēdzām, ka acīmredzot patiesībā stāsts ir pavisam par ko citu nekā to, ko mēs sapratām ar vārdu *tikumība*. Un arī prezidentu debatēs – ja atceraties, LNT tika uzdots jautājums par vēlmi Izglītības likumā ietvert jēdzienu *tikumība*. Vienīgais, kurš uztvēra šo domu līdzīgi mums, bija Egils Levits, viņš teica, ka *tikumība* ir ārkārtīgi būtisks jēdziens, jo tas nozīmē arī maksāt nodokļus, nebūt korumpētam un visplašākajā vārda nozīmē *tikumība* izpaužas visās dzīves sfērās.

DDD: Manuprāt, *tikumības jēdziena pretinieku vājums vispilnīgāk izpaudās mirklī, kad tos, kuri atbalsta rūpes par tikumību, nosauca par Maskavas pakalpiņiem.*

I.R.: Kad sākās vulgārā, primitīvā apsaukšanās par *putinistiem* un iešanu Krievijas pavadā, atbildēju, ka Krievijas politika un vardarbīgā Ukrainas okupācija vistiešākajā veidā saistās ar *tikumību*, precīzāk – ar tās trūkumu. Pārsteidz, ka cilvēki par šo jēdzienu var domāt tik šauri, klīšejiskās robežās un reducēt *tikumību* vien uz jautājumiem no jostas vietas uz leju.

DDD: Tas parāda to, ka cilvēki, kuri brūk jums virsū, tieši tā arī domā. Ne velti ir teiciens – katrs spriež pēc sevis.

I.R.: Katrs uz jebkuru tekstu projicē pats sevi un saprot tik, cik spēj saprast.

DDD: Tad droši vien arī tie blāvienī, ka *tikumības jēdziena ieviešana ir vārda brīvības ierobežošana, demokrātijas ierobežošana, lielo domāt, ka viņi paši to visu ierobežo?*

I.R.: Tieši tik primitīvi vulgāri un skumji laikam arī ir.

TUKŠAS ČAULAS BEZ SATURA

DDD: *Kāpēc, jūsu prāt, pazudusi latviešu nacionālajā kultūrā daudzīnātā tikumība? No vienas puses tiek popularizēti visādi nacionālie svētki, gadskārtu svinēšana, bet no otras – patiesa nacionālisma izpausme tiek apkarota.*

Inguna Rībena: Šis laiks ir tāds formāls, ārējs – tādas čaulas līmenī, neiedziļinoties, neaizejot līdz būtībai un saturam. Lai gan ir manāmi soļi arī pretējā virzienā.

Nesen kolēģis Ivars Brīvers iedeva paskatīties “Latvijas etnokultūras centra” veidotu filmu par jauniešiem, kas atjauno mūsu seno amatu prasmes, interesējas par mūsu vissenāko vēsturi, izcelsmi, par senajām ciltīm un tām vēstures parādībām, kas

radījušas Latviju tās vislabākajā nozīmē. Tas bija patikams pārsteigums, ka ir jaunieši, kas par ko tādu vispār interesējas un lietas labā arī ko dara.

Savukārt, paskatoties, kas notiek publiskajā telpā, un paviesojoties Latvijas Radio-5, kas ir sabiedriskā medija jauniešu radiostacija (mērķauditorija – jaunieši no 15 līdz 30 gadiem), paklausoties valodu un dzirdot pārraides ar bezgalīgo seksa un valības klātbūtni, pārņem izmisums. Degradācijas process ir patikams un viegls.

DDD: *...bet sekas atbaidoši riebīgas.*

I.R.: Un tas viss skan sabiedriskajā medijā, kura uzturēšanai izmanto arī manus maksātos nodokļus!

Vēl vairāk – tas domāts manas tautas jauniešiem, kuriem tas vairs nav ne īpaši pārsteidzošs, ne neparasts. Laiku pa laikam ielūkojoties presē un žurnālos, kas domāti padsmiņniekiem – izņemot seksu un pārējās tēmas zem jostas vietas, nekas cits vispār netiek apskatīts.

DDD: *Bet kāpēc tas tā notiek? Kam tas ir iedevīgi? Kāpēc tādām lietām nauda atrodas, pat no valsts budžeta, bet...*

I.R.: ... lai uzņemtu filmu “Dvēseļu putenis”, naudas nav.

DDD: *Jā, par lietām, kas ir patiesi nepieciešamas mūsu tautas izdzīvošanai, tās dvēseles attīstībai pat runāt nedrīkst, nerunājot par to, ka kāds iedotu naudu. Vai tiešām jūsu kolēģi Saeimā nesaņem, cik svarīgi pretoties morālajai degradācijai?*

I.R.: Daudzi tiešām nesaņem. Cilvēki savā attīstībā ir dažādi. Ir cilvēki, kuri, tēlaini izsakoties, iet pirmajā klasē, trešajā klasē, piektajā klasē, un dažs labs varbūt ticis līdz devītajai. Kad runā devītās klases skolnieki, tad ceturtnā klase taisa lielu lēmbastu, jo viņiem tas vienkārši nav saprotams. Pati esmu izaudzinājusi četrus bērnus, zinu, ka diemžēl nav iespējams nolikt pirmās klases bērnu pamatstājā sev priekšā un 24 stundu laikā, pat stāstot visgudrāko un labāko, nevar nevienu tūlīt nākamajā dienā sūtīt uz piekto klasi. Tās izmaiņas nav tik ātri veicamas.

Par prezidentu netika ievēlēts Egils Levits. Neko sliktu negribu teikt par Raimonu Vējoni, kuru pazīstu no 2002. gada – abi bijām ministri vienā valdībā, bet Levits būtu pieticis citu garīguma latīņu.

DDD: *Starp citu, vai, jūsu prāt, iznākums būtu cits, ja prezidentu vēlētu tauta?*

I.R.: Parlamentu arī galu galā ievēl tauta. Varam diskutēt – tautai vai parlamentam vajag vēlē prezidentu, bet patiesībā tā ir tāda divpakāpju vēlēšanu sistēma, un tiklab tauta tad var arī skatīties, kādus deputātus tā ievēl Saeimā.

PIRMKLASNIEKI TAISA BRĒKU...

DDD: *Aivars Garda bieži vien, lai raksturotu cilvēka apziņas attīstības procesu, izmanto salīdzinājumu ar klasēm, kuru tikko pieminējāt arī jūs. Problēma jau ir tajā, ka tie trešklasnieki iedomājas, ka ir gudrāki par tiem, kuri iet devītajā klasē.*

Inguna Rībena: Ir jau demokrātijas laiks, un saprotu, ka nekas labāks par demokrātiju nav izdomāts, bet neņemos apgalvot, ka šai sistēmai pieder manas absolūtās simpātijas. Negribu izcelt sevi un teikt, ka esmu tikusi līdz tai devītajai klasei – katrā gadījumā ir cilvēki, kuru priekšā jūtos maza un...

DDD: *Jūs apzināties, ka ir gudrāki par jums?*

I.R.: Jā. Man vienmēr ir bijis svarīgi ieraudzīt savu īsto vietu. Ja vien man ir bijusi iespēja kādus procesus vadīt, esmu pulcinājusi ap sevi iespējami gudrākus cilvēkus. Mēģinu dzīvot saskaņā ar lielo trīsvienību – Ceļš, Patiesība, Dzīvība. Saprotu, ka absolūtajai Patiesībai mēs varam tikai mēģināt tuvojies, bet pilnībā sasniegt to nevaram. Varam vien censties pēc iespējas patiesāk novērtēt, izvērtēt, rīkoties. Tas ved pie tā, ko saucama par godīgumu.

DDD: *Šis ir tāds laiks, kad pie teikšanas ir nevis tie gudrākie un godīgākie, bet skaļākie un nekaunīgākie.*

I.R.: Paldies Dievam, ne visur.

DDD: *Domātājs nesteigies ieņemt kādu amatu, nepajautājot sev, vai es spēšu to pildīt, vai manas prasmes, zināšanas būs pietiekamas. Savukārt kāds, kurš varbūt pat lasīt neprot, nekautrējas uzņemties atbildību par atomumbu.*

I.R.: Daļēji to nodemonstrēja iepriekšējā Saeima, kur ienāca Zatlērs ar savu partiju. Tā retrospektīvi paskatoties – kad ienācu Saeimā, un man pūrā jau bija ne tikai Rīgas 800-gade, kas bija liels un komplēcēts projekts, bet arī kultūras ministres amats, man piedāvāja vadīt komisiju, bijīgi teicu, ka nevaru, jo nevienu dienu parlamentā neesmu strādājusi, ka īsti nezinu, kā lietas notiek, kādas ir tradīcijas u.tml. Turpretī jaunīe, kuri ienāca 11. Saeimā, nekautrējās cīnīties par amatiem. Viņiem, protams, ir savas ambīcijas, un nenoliedzu, ka jaunieši ir gudri, zina valodas, ar datoru vispār rīkojas kā dievi, salīdzinot ar manu paaudzi, bet ne novērtēt pieredzi man liekas mūļķīgi un nepareizi.

Viens ir salasīties dažādas gudrības, bet otrs – dzīvī pieredzēt, kā šīs vērtības darbojas, klūpot, kļūstot un kāpjot, tā skola ir pavisam cita. Tāpēc vienmēr ir patikami kontaktēties ar cilvēkiem no Austrumiem, jo tur valda cieņa pret pieredzi un ga-

diem. Interesanti, ka Taiwanas parlamenta pārstāvji, piemēram, viesojoties Izglītības komisijā, sāk iepazīstināšanas rituālu nevis ar amatā augstāko, bet ar gados vecāko. Eiropas un Rietumu civilizācijā pastāvošais mūžīgās jaunības un seksīguma kults vērtības degradē.

PATIESA BRĪVĪBA IR ATBILDĪBA

DDD: *Skolas ir spilgts piemērs, kā degradēties skolotāja jēdziens – cieņa pret skolotāju ir zudusi, uzvaru svin nekaunība un visatļautība, kas slēpjas aiz absurdām tiesībām, ignorējot jebkādas pienākumus.*

Inguna Rībena: Mūsu laikā ir nojaukta jēlkāda veida subordinācija – objektīva un subjektīva. Es saprotu, ka politiķi un valsts vara ir sadarījuši daudz nekrietnību, un līdz ar to, jēdziens “parlamenta deputāts” vai “ministrs” sabiedrībā ne vienmēr tiek uztverts ar godu un cieņu. Bet tas, ka vairs netiek godāti vecāki, skolotāji liecina par totālu vērtību devalvāciju. Šī pārspīlētā visatļautība degradē jebkādas vērtības. Manuprāt, patiesas brīvības vietā stājusies visatļautība, kas nav viens un tas pats. Atkal jāpiemin diskusija “Latvijas Radio 5” studijā. Komentāri pēc raidījuma bija ļoti primitīvi un sekli.

Līdzībai minēšu reizi, kad abi ar arhitektu Gunāru Birkertu, braukdami no Liepājas, kur bijām Liepājas koncertzāles projekta žūrijā, diskutējām par Nacionālo bibliotēku. Kaut arī mans viedoklis par viņa projektētās ēkas arhitektūru atšķīrās (abi esam arhitekti), tomēr man pat neienāca prātā, ka tas varētu būt augstāks vai vērtīgāks, jo manai paaudzei ir iemācīta cieņa pret sirma galvu.

ZIVS PŪST NO GALVAS...

DDD: *Runājot par tikumību, jūs pieminējāt prezidentu, liekot saprast, ka prezidentam ir liela ietekme sabiedrības morāles celšanā vai gremdēšanā. Atmiņos Vairas Viķes-Freibergas laiku, kad sākās praidi. Prezidentei televīzijā tika atgādināts, ko Mozus teicis par homoseksualismu, ka tas ir nāves grēks. Vaira Viķe-Freiberga uz to vīzdegunīgi atbildēja, ka tāds uzskats esot novecojis. Vai piekritat, ka šāda prezidentes nostāja, morāle ļoti kaitēja mūsu tautas garīgajai attīstībai, morālei?*

Inguna Rībena: Acīmredzot sabiedrības slāņi, kuros apgrozās prezidentes kundze, zina kaut ko vairāk par ierindas cilvēkiem. Pirms dažiem gadiem Vaira Viķe-Freiberga svinēja 75 gadu jubileju, un žurnālā “Sestdiena” bija publicēta liela intervija ar viņu. Šo

faktu atceros tādēļ, ka tieši ap to laiku manas draugu ģimenes puisītis, kuram bija 5 gadi, atnācis mājās no bērnudārza, teica savai vecaimammai, kas arī ir prezidentes kundzes vecumā: “Ome, vai tu zini, ka tikai Latvijā ir tāda valsts, kur jāprecas vīrietim ar sievieti, visur citur pasaulē var precēties kas ar ko grib.” Tad ome, kā jau gados vecāks cilvēks, bija ļoti pārsteigta un aprāja savu mazdēlu, lai tādas muļķības nerunā. Savukārt, kad intervijā prezidentes kundzei tika jautāts, vai viņai patiktu, ja viņu ar kungu sauktu par vecvecāku Nr. 1 un vecvecāku Nr. 2, prezidentes kundze nemaz nebija pārsteigta par šo jautājumu un atbildēja, ka tā tas pasaulē notiekot – viss plūst, viss mainās, kaut kādi apstākļi koncentrējas, un lietas, kuras agrāk esam saukuši vienādi, sākam saukt citādāk, utt.

DDD: *Bet tieši šāda iecietīga attieksme pret nenormālām parādībām grauj sabiedrības morāli! Tad cik tālu nonāksim – vai tas, ka teikšu: “Vīrietis un sieviete,” – būs kaut kāds apvainojums?*

I.R.: Nesen jau Delfos varēja lasīt, ka Zviedrijā ir pieņemts trešais personas vietniekvārds nekatrā dzimtē – “viņš” un “viņa” vietā. Savulaik katoļu arhibīskaps Zbignevs Stankevičs, brīdinot sabiedrību, to nosauca par tuvojošos trešo totalitārismu. Latvijā cilvēki tikai tagad pamazām sāk saprast, cik spēcīgs ir degradējošo “vērtību” lobisms. Parlamentā šis spiediens kļūst aizvien jaudīgāks, un gadu no gada piedēmas spēkā.

DDD: *Bet kā izturēt šo degradējošo spiedienu, kā pretoties, ko cilvēkam darīt? Pa Rīgas ielām staigā praidisti no visas Eiropas un lielās ar savu dzīvesveidu. Neesmu dzirdējusi, ka kāds normāli, dabiski orientēts cilvēks lielītos ar savu dzīvesveidu.*

I.R.: Man būtu iebildumi arī pret heteroseksuāliem cilvēkiem, ja viņi izietu ielās, uzkrītošā veidā piedauzīgos tērpos demonstrējot savu seksualitāti, un vēl īpaši pievērsot bērnu uzmanību. Mūsu laikam ir sajucis un saputrojis viss – publiskais ar intīmo, brīvība ar visatļautību, labais ar ļauno.

“TEIKŠU TO PAŠU – TURĒTIES!”

DDD: *Daži mūsu lasītāji pat ar asarām acīs jautā*

– ko darīt, vai tiešām būs vēl sliktāk? Kā izdzīvot cilvēkam šajā laikā? Vai nolaist rokas?

Inguna Rībena: Nolaist rokas gan nevajadzētu. Bet patiesi ir Jurgas Ivanauskaites citētais no budistu grāmatām, ka tad, kad Kalijuga tuvosies savam norietam, aizvien vairāk cilvēku kļūs par barbariem, un tad, kad visi būs kļuvuši par barbariem, būs pienācis šim civilizācijas esības posmam gals, un mēs ar vienu soli būsīm tuvāk Maitreijai – laikam, kas iemieso milestību un līdzcietību.

DDD: *Dzīvās Ētikas Mācībā jau teikts, ka būs tik slikti, ka pat suns riebumā novērsīsies...*

I.R.: Kad Dievs gāja nopostīt Sodomu un Gomoru par netiklību, izvirtību, melienu un liekulību, pa ceļam Viņš satika Abrahāmu, kas teica: “Mīļais Dievs, Tu iesi nopostīt šīs pilsētas kopā ar visiem taisniem un godīgiem cilvēkiem, kas tur dzīvo?” Bet Dievs saka Abrahāmam: “Atrodi man piecdesmit taisnus cilvēkus.” Abrahāms meklē. Sākumā piecdesmit, tad četrdesmit, trīsdesmit, divdesmit. Nespēdams atrast, viņš jautā Dievam: “Dievs, ja es desmit taisnus cilvēkus atradīšu, tu mainīsi savus lielos plānus un nenopostīsi šīs pilsētas?” Dievs atbild: “Atrodi tos desmit.” Kā mēs zinām – neatrada pat desmit, tikai vienu – Latu, kuru izveda ārā no pilsētas, un Sodoma un Gomora tika nopostītas.

Šo stāstu man pirms desmitās Saeimas vēlēšanām izstāstīja mans draugs – mācītājs, kuru nejauši satiku uz ielas. Uz jautājumu “kā klājas?”, atbildēju: “Slikti klājas, es neko nevaru ietekmēt, neko nevaru izdarīt, tam, ko es runāju, nav nekādas nozīmes, kļūst tikai sliktāk. Un tie ir mani pēdējie mūža jaudīgākie gadi, kad tiešām varētu vēl ko izdarīt.” Viņš klausījās, smaidīja un teica, ka laikam ilgi neesmu lasījusi Pirmo Mozus grāmatu – un izstāstīja šo līdzību.

Pat, ja tu neko nevari ietekmēt, pietiek, ka tu esi un turies pie noteiktām vērtībām un principiem. Un, ja jūs man jautājat, ko teikt cilvēkiem, ko viņiem darīt, tad teikšu to pašu – **turēties!** Kamēr mēs vēl esam Latvijā esam, tikmēr mūs nesagaida Sodomas un Gomoras liktenis.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

NEIZGLĒMĪBAS, NEUZŅĒMĪBAS INERCE

Saruna ar mācītāju, grāmatas “Latviešu karotprasme” autoru **Gunti Kalmi** un redaktori **Livetu Sprūdi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

“TĀPĒC, KA ESMU ĪSTENS LATVIETIS!”

DDD: Ja latviešu leģionāriem, par kuriem ir rakstīts grāmatā “Latviešu karotprasme”, nebūtu taisnīguma izjūtas, dzimtenes mīlestības, kas ir visaptverošas garīgās kvalitātes, droši vien viņi nevarētu veiksmīgi cīnīties kara frontē. Šodien atklāti sabiedrībā netiek uzslavēta gatavība ar ieročiem rokās aizstāvēt Latviju un latviešu tautu. Kādēļ?

Guntis Kalme: Mums pietrūkst drosmes un spēka apziņas kā vērtības. Ir jāteic, ka mums drosmīgi cilvēki ir bijuši, joprojām ir un arī būs. Mēs esam nevis okupēto pēcteči – mēs esam varoņu pēcteči. Lūk, tā arī ir atšķirība pašapziņā.

DDD: Varbūt ir tā, ka pie varas esošie, izmantojot savas iespējas, nerunā un neļauj citiem runāt, jo

ir pamanāmāks, un ļaunums ir agresīvs.

DDD: Skaļāks, neglītāks, tāpēc visi to ierauga.

G.K.: Arī uzbāzīgāks, nekaunīgāks.

L.S.: Manam četrgadīgajam mazdēliņam pie apģērba ir piesprausta sarkanbaltsarkanā lentīte. Kad vecvecāmiņa pajautāja: “Kāpēc tev tāda lentīte ir?” – Viņš ar lepnumu atbildēja: “Tāpēc, ka esmu īstens latvietis!”

G.K.: Lūk, četrus gadus vecs bērns par to jau domā un ir pārliecināts par savu identitāti.

L.S.: Jā, viņš saprot, ka ir latvietis. Tāpēc cerība ir. Viņa vecāki ir trīsdesmitgadnieki, un viņi šo latvietību ieaudzina. Tādas ģimenes nav mazums.

BAZNĪCA UN NACIONĀLĀ PAŠCIEŅA

DDD: Kāpēc baznīca nerunā par nacionālo pašcienību? Kādēļ neaicina

Šī ir nolaidības daļa, ka cilvēks nav pretojies, kur vajadzēja pretoties. Kāds no gudrajiem sacīja, ka ļaunajiem ir vajadzīgs tikai tas, lai labi cilvēki nedarītu neko.

viņi zina, ka tas ir spēks, kas viņus var gāzt?

G.K.: Varbūt bīstas par savu stāvokli.

Liveta Sprūde: Tas ir arī paaudžu maiņas jautājums. Daudz vēl to, kuriem grūti sev, kur nu vēl citiem, atzīt, ka līdz 90. gadam ar pārliecību kalpoja padomju ideoloģijai.

DDD: Bet nu jau nāk jaunāka paaudze, kurai viss ir vienāda – vienāda, kāda tautība; vienāda, kādā valodā runāt; vienāda, ar ko gulēt – viss vienāda, galvenais, lai pašam labi.

L.S.: Bet ļoti daudzi ir tādi, kuri tā nedomā, kuri savus bērnus audzina ļoti patriotiskā garā.

G.K.: Ļaunums parasti

latviešus klūt par saimniekiem savā zemē? Atceros, kā savulaik netaisnības raksturoja Barkāns man teica, ka latviešiem esot jāmācās nacionālisms no židiem.

Guntis Kalme: Arhibīskaps J. Vanags reiz sacīja: “Es patiesi apbrīnoju ebreju tautu par tās spēju likt pasaulei rēķināties ar savu cieņu, jūtām un interesēm. No viņiem var un vajag daudz mācīties.”¹

DDD: Labi, jūs pasakāt 16. martā, bet cik daudz mācītāju kaut ko tādu 16. martā un visās citās dienās būtu gatavi teikt?

G.K.: Daudzi amatbrāļi ir pateikušies par manām grāmatām, jo nu viņiem ir materiāls, kuru lietot, gatavojot patriotiskus pa-

sākumus. Tā reiz sacītās uzrunas pie Brīvības pieminekļa, Doma baznīcā, Lestēnē vai citur kalpo ilgi un plašākai sabiedrības un baznīcas daļai.

DDD: Baznīca katrā ziņā ir vieta, kur cilvēkiem vajadzētu būt pārliecinātiem, ka maizes vietā nedabūs akmeni. Diemžēl neesmu pārliecināta, ka tas vienmēr tā ir.

G.K.: Tas ir Baznīcas izglītības un vadības nostājas jautājums.

DDD: Vai tad latvietim prasīt okupācijas seku likvidēšanu ir kaut kas briesmīgs?! Mums bieži vien saka – sabiedrotie nesapratīs un neatbalstīs.

G.K.: Viņi jau sen ir to sapratuši. Harijs Rozenfilds, UNRRA komisijas pārstāvis, jau 1950. gada 12. septembrī rakstīja: “Baltijas ieroču SS vienības (Baltijas leģioni) to mērķa, ideoloģijas, darbības un sastāva kvalifikācijas ziņā ir uzskatāmas par savrupām un no vācu SS atšķirīgām vienībām, tādēļ komisija tās neuzskata par ASV valdībai naidīgu kustību.”² Principiāli citāds šodien ir vien Krievijas propaganda.

Liveta Sprūde: Sabiedrotie saprot aizvien labāk – Lielbritānija jau pavisam ir sapratusi.

DDD: Vai mūsējie baidās no Krievijas jeb īstenībā no savējiem?

G.K.: Baiļu, glēvuma, neizglēgtības un neuzņēmības inerces.

L.S.: Bet tas jau tieši tas pats, kas visos jautājumos. Kaut vai vienkāršās sadzīvīskos ekonomiskās lietās – mēs nedrīkstot saimniekot tā, kā vēlamies, jo Eiropa, lūk, neļaujot. Esot visādas regulas, noteikumi, taču liela daļa tā ir tikai mūsu pašmāju čīnavnieku pārprastā iztapība, vai arī sevis nepieciešamības apliecināšana, nozīmīguma demonstrējums, trīcēšana par savu ierēdņa darba vietu.

DDD: Sajust varu.

L.S.: Birokrātiskā varas sajūta, kas patiesībā ir kaitniecība mūsu valstij.

ŠĪ IR NOLAI DĪBA

DDD: Vēl viens jautājums. Jūnijā Rīgā notiek starptautiska mēroga degradēšanās pasākums – tā saucamais praidis. Uz Latviju brauc pederasti no visās pasaules. Kāpēc, jūsuprāt, kaut kas tāds Latvijā var notikt? Esmu gandrīz simtprocentīgi pārliecināta, ka ap deviņdesmit deviņiem procentiem Latvijas iedzīvotāju ir pret šādu parādību un pasākumu.

Guntis Kalme: Tas pats – neesam bijuši pietiekoši saimnieki savā fiziskajā, garīgajā, morālajā teritorijā. Cilvēki taču saprot, ka praidis ir ārpus mūsu tikumiskajām vērtībām, mūsu mentalitātei neraksturīgs, tas tiek vērtēts kā pretda-

bisks un svešs, tāpēc arī ir politiski uzspiests. Tas ir jautājums par mūsu pašu demokrātijas – tautas varas reālo mugurkaulu, nevis politkorektumu.

Liveta Sprūde: Iespajds ļoti daudz nāk no kino, kas šobrīd ir visiearbigākais kultūras veids, un ar to ir panākts diezgan liels efekts. Mēs taču redzam, kas Īrijā notika ar balsojumu referendumā. Un, ja jābalso būtu mums, tad šajā brīdī neesmu tik pārliecināta, ka rezultāts būtu negatīvs. Pieredze to rāda. Un tieši šis ir jautājums, kam jāpievērš uzmanība, jo jaunieši ļoti ātri sāk izturēties pret šo parādību tieši šīs masu [ne]kultūras iespaidā.

DDD: Tad principā tā ir nolaidība pret labo un atbalsts ļaunajam.

G.K.: Katoli grēksūdzē ir – luterāņu diemžēl vēl nav – teksts: “Dievs, piedod, ka esmu grēkojis domās, vārdos, darbos un ar nolaidību.” Šī ir nolaidības daļa, ka cilvēks nav pretojies, kur vajadzēja pretoties. Kāds no gudrajiem sacīja, ka ļaunajiem ir vajadzīgs tikai tas, lai labi cilvēki nedarītu neko.

L.S.: Šis ir audzināšanas jautājums. Nu jau kādus divdesmit gadus jaunā paaudze tiek audzināta it kā pozitīvā veidā – vajag būt atvērtiem visam jaunajam, jāmak uzdrīkstēties, brīvi domāt, atšķirībā no tā, kas tika kultivēts padomju laikos. Tu drīksti būt citāds, tu drīksti izpausties, utt. Bet ir aizmirsts novilkrt robežas visatļautībai. Un šis, manuprāt, ir tā rezultāts. No vienas puses jaunā paaudze tiešām ir atraisīta – viņiem ir cits domāšanas veids, viņi dabū gatavas daudzdas pozitīvas lietas, bet no otras puses, nav robežu visatļautībai, kas nes līdzī arī daudz negāciju.

DDD: Diemžēl morāles ziņā sabiedrība degradējas, un to veicina augstākās valsts amatpersonas. Atgādināšu, ko par homoseksuālisma nosodījumu Bībelē teica bijuši prezidente Viķe-Freiberga. Viņa paziņoja, ka Mozus teiktais par homoseksuālismu kā nāves grēku ir novecojis!

G.K.: Profesors H.Strods sacīja, ka pasaulē pastāv divēja rakstura parādības – varianti, kas mainās, un invarianti, kas nemainās un veido mūsu cilvēcisko identitāti. Tie nenoveco. Globālisma ideoloģija un prakse lielā mērā cenšas nojaukt visa veida identitātes, sākot ar nacionālo, beidzot ar seksuālo, faktiski apdraudot cilvēku sugas pastāvēšanu.

L.S.: Tieši tas pats ir arī ar partnerattiecību likumu. Grib brīvi dzīvot, neuzņemoties saistības morāli un emocionāli, bet mantiskais jautājums gan ir svarīgs.

DDD: Kārtējais mēģinājums izvērtēties no atbildības, ko uzliek laulība.

G.K.: Jā, grib brīvību

visatļautības izpratnē, bet negrib uzņemties brīvībai līdzējošo atbildību.

SOLI PA SOLIM

DDD: Cilvēkiem, kuri saprot, kuri lasa un dod lasīt arī citiem – ko viņiem darīt, kā izdzīvot šajā laikā?

Guntis Kalme: Jāveido vērtību kults un savstarpēji jāpalīdz vienam otram. Jāatgūst Atmodas laika solidaritātes sajūta – neesmu viens, kopīgi aizstāvējam vērtības mūs vieno.

DDD: Tātad latviešiem jāatjauno nācijas izjūta?

G.K.: Tāpat kā katram cilvēkam ir sava individualā identitātes apziņa un no tās izrietošā pašcienība, tāpat ir arī tautas identitātes apziņa un pašcienība. Šī kolektīvā pozitīvā pašcienība un pašcienība tad arī ir patriotisms. Ja neesmu patriots, tas nozīmē, ka necienu sevi kā savas tautas pārstāvi. Tā ir morāla un garīga pašnāvība.

DDD: Bet, iztēlosimies pavisam reālu situāciju, kad apkārt nav neviena, kurš saprastu elementāro, ka latvieši ir Latvijas saimniektauta, ka Latvijā jārunā tikai latviski, ka okupantiem un kolonistiem ir jābrauc prom? Kur ņemt spēku, lai nostāvētu, ja apkārt kārķu mežs?

G.K.: Jādarbojas soli pa solim. Tā kā nevaram visu iespējot uzreiz, tad jāsāk no viena stūra – soli pa solim, t.s. atvērtās sistēmas princips praksē, līdz Vovka sāk runāt latviski un nākamajā 18. novembrī uzvelk pareizo karogu.

Liveta Sprūde: Vispirms ir jāuzņem atbildība par savu bērnu. Piemēram, 18. novembrī visai ģimenei kopā jāsvin šie svētki – jāiet pie Brīvības pieminekļa, jāskatās salūts, jāsašēžas ap ģimenes galdu un kopīgi jāpaēd svētku pusdienas utt. Vienkārši jārada kopīga svētku sajūta, jo valstij ir dzimšanas diena. No vecākiem būs atkarīgs, vai viņu bērniem šī diena būs īpaša,

vai – ne. Protams, ir jautājums, ko dara skola? Bet, pirmkārt, jau, ko dara vecāki? Un tas, man liekas, ir ļoti, ļoti būtiski.

DDD: Prieks, ka 16.marts kļūst par plaši apmeklētu protestu, kurā piedalās ne tikai gados vecie cīnītāji, bet jaunatne – pat vecāki ar bērnu ratiņiem.

G.K.: 16. marts kļūst par tautas kustību. Par to Krievija ir satraukusies, apvainojusies par to, ka aizvien vairāk nāk jaunieši.

DDD: Uzskatu, ka nedrīkst salīdzināt 16. martu un 9. maiju, bet šoreiz salīdzināšu, jo 9. maijā pie Uzvaras pieminekļa pulcējas pārsvarā gados jauni kolonisti.

G.K.: Valsts faktiskais saimnieks ir premjers. Ja līdzšinējos gados tiktu konsekventi īstenota kaut vai izstrādātā integrācijas uz latviešu valodas un kultūras pamata politika, un Drošības policijai būtu uzdevums nevis tikai novērot, bet apzinātās 100 (!) Latvijas valstij naidīgā rakstura organizācijas likvidēt, tad nekāda pulcēšanās 9. maijā nenotiktu.

L.S.: Es nesaku, ka tas ir būtiskākais piemērs, bet kaut kāds situācijas raksturotājs ir. Es domāju balsojumu Eirovizijā. Krievijai no Latvijas, protams, bija 10 punkti, arī no Igaunijas tikpat, bet no lietuviešiem – neviena. Krievijas pārstāves priekšnesums tiešām bija diezgan labs, bet tas ir attieksmes jautājums. To uzsvēra arī pārraides komentētājs: jūtama Lietuvas prezidentes nostāja – viņiem ir Prezidente.

Turpinājums 7. lpp.

Grāmatu jaunsargiem dāvāja leģionāri, simboliski nododot savu pieredzi jaunākajai paaudzei.

Leonarda Inkina VAJĀŠANA

Turpinājums no 3. lpp.

Uzskatu, ka šie liecinieki kā vēstures speciālisti un vienlaikus atzinumu sagatavotāji pareizi teic, ka citāts nav citētāja viedoklis, norādot uz konkrētiem darbiem, autoriem un citātiem, kuri tika plaši izmantoti un neviens par to nav ne vajāts, ne sodīts.

Un, vai tad cienījamā prokurore nezina, ka ekspertu kompetencē neietilpst dot atzinumu par manu vainu konkrētā nozieguma izdarīšanā. Abi vēsturnieki sniedza liecības atbilstoši viņu specialitātei un kompetencei.

Prokurore uzsver, ka tiesa noraidījusi Ilonas Kronbergas ekspertīzi, par to, ka viņai nav pieredzes cilvēktiesību jomā. Ir piemirsts, ka tiesa apšaubīja ne tikai viņas pieredzi un kompetenci, bet arī ar to, ka tika analizēta viņas ekspertīze.

Radio “NABA” raidījumā “Tēvijas Laikmets”, kas kļuva par iemeslu vēstulei, bija uzaicināts sirmgalvis, kurš, par paša pieredzēto stāstot, atcerējās, ka 1941. gada deportāciju dienā pie vilciena, kurā ievietoja izsūtāmos, redzējis dažus ar ieročiem bruņotus jūdus, kuri piedalījušies deportācijā.

Tieši tāpēc, ka vēstures zinātņu doktora Edvina Špores un vēstures maģistra Jāņa Mauriša liecības bija pamatotas un korektas, tās tika ņemtas vērā un neradīja iebildumus.

KĀDĒĻ SLĒDZA “TĒVIJAS LAIKMETU”?

Visbeidzot, es gribētu pievērsties Izraēlas vēstnieces vēstulei, kas adresēta NEPLP vadītājam Aināram Dimantam; Latvijas Universitātes rektoram prof. Mārcim Auziņam; Latvijas ebreju draudžu un kopienu padomes priekšsēdētājam Arkādijam Suharenko; Latvijas Universitātes Jūdaiķas studiju centra priekšsēdētājam prof. Ruvīnam Ferberam; Ārlietu ministrijas Speciālo uzdevumu vēstniekam Rolandam Lappukem.

Savā vēstulē vēstniece uzsver:

“(.) propagandas atmosfēra pret jūdiem un musinoša terminoloģija, kas tika lietota raidījumā [“Tēvijas Laikmets”], neatbilst Eiropas tolerances vērtībām, ciņai pret antisemitismu un rasismu, ko Latvija ievēro kā Eiropas Savienības dalībvalsts.”

Es atbildu:

1. Šeit es gribu atgādināt, ka Radio “NABA” raidījumā “Tēvijas Laikmets”, kas kļuva par iemeslu vēstulei, bija uzaicināts sirmgalvis, kurš, par paša pieredzēto stāstot, atcerējās, ka 1941.

gada deportāciju dienā pie vilciena, kurā ievietoja izsūtāmos, redzējis dažus ar ieročiem bruņotus jūdus, kuri piedalījušies deportācijā.

Vai šāds atmiņu fragments varētu tikt traktēts kā “propaganda pret jūdiem”?

1999. gadā Izraēlas vēstniecība sponsorēja jūdu vēsturnieka Dova Levina grāmatas “Ebreju vēsture Latvijā. No apmešanās sākumiem līdz mūsu dienām” izdošanu latviešu valodā. Autors, rakstot par norisēm 1940. gadā un “Strādnieku gvardi”, kas “ciņai pret kontrrevolucionārām grupām” tika izveidota saskaņā ar LKP CK 1940. gada 2. jūlija lēmumu, konstatē: **“Gvarde, kas izvietota Rīgā un citās lielākajās pilsētās, darbojās pēc militāriem principiem.**

Tur bija iekļāvušies apmēram 10 000 ebreju vīriešu un sievietes.”

Arī zinātniskā apcerējuma “Latvijas ebreji un padomju vara 1928–1953” (R: LU Filozofijas un socioloģijas institūts, 2009. g., 308 lpp.; apcerējuma sastādītājs un zinātniskais redaktors – Leo Dribins) 160. lappusē konstatē: “Atšķirībā no milicijas strādnieku gvardi nepiedalījās arestos, izņemot 1941. gada 14. jūnija deportāciju, kad neliela daļa sevišķi uzticamo gvardu bija iesaistīti šajā prettiesiskajā akcijā.”

Domāju, ka abiem zinātniekiem – Dovam Levinam un Leo Dribinam – būtu problemātiski inkriminēt “propagandu pret jūdēm, neatbilstību Eiropas tolerances vērtībām, ciņai pret antisemitismu un rasismu”.

VAI VĀRDS “ŽIDS” IR MUSINOŠS?

2. Nezinu, ko tieši domājusi vēstniece, bet pastāv varbūtība, ka ar apzīmējumu “musinoša terminoloģija, kas tika lietota raidījumā” un kura tālād “neatbilst Eiropas tolerances vērtībām”, vēstnieces kundze savā vēstulē domājusi ko “latviešu vārdu “žids”, ko “Tēvijas Laikmeta” veidotāji lietoja konsekventi (citu “terminoloģiju” raidījumā grūti konstatēt).

Turpinājums 7. lpp.

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsais kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskis-sistēmanalītiķis
Grāmatu “Par tautu”
un “Par valsti” autors*

Ir ļoti svarīgi zināt un saprast latviešu tautas patieso vēsturi, jo tikai tad latvieši var ko mainīt savā liktenī.

*Turpinājums no iepriekšējā numura
Sākums – “DDD”
Nr.5(331)*

LATVIEŠU ETNOSA NOIETAIS CEĻŠ

Aplūkosim latviešu etnosa nostaigātās dzīves stadijas ar tajās sasniegtajiem statusiem. Šis darbs nepretendē uz etnosa mūža posmu strikti zinātnisku sadalījumu un apzīmējumiem. Galvenais darba mērķis ir pievērst uzmanību etnosa dzīves posmu pastāvēšanai un vēlamai to vērā ņemšanai, risinot ikdienas problēmas un domājot par nākotni. Aizbēguši no attīstītā sociālisma, latvieši jau pietiekami izplūncājušies attīstītajā kapitālismā tā, ka laiks sākt nopietni domāt par savu nākotni.

ETNOSA IZVEIDOŠANĀS

Latvijas teritoriju līdz Krusta kariem 13. gs. apdzīvoja baltu ciltis: kurši, latgaļi, libieši, sēļi un zemgaļi, – katra savā teritorijā, ar savu valodu un kultūru. Tie bija latviešu priekšteči, kas savu brīvību nepārtukstājis ciņās ar svešas rases svešzemju iebrucējiem bija spējuši nosargāt 6–7 gadu simteņus. Ar Krusta karu sākumu ciltīm bija jāizšķiras: vai nu pret iekarotājiem cīnīties un rezultātā pakļaut sevi iespējamām briesmām, pat vispār aiziet bojā, vai arī, saglabājot cilšu dzīvo spēku, pakļauties, toties zaudēt ko citu, ciltij varbūt pat svarīgāku – pašapziņu.

Kurši, libieši, sēļi un zemgaļi, pretēji latgaļiem, pret krustnešiem cīnījās, diemžēl katrs atsevišķi. Aizstāvi cietā lielus dzīvā spēka zaudējumus, latgaļi, padodoties bez pretestības un pakļaujoties iebrucēju pārspēkam, to saglabāja un vēlāk aizpildīja radušās tukšās vietas pirmo teritorijās.

Ar Krusta karu beigām latviešu priekšteči: kurši, libieši, sēļi, zemgaļi, tāpat kā latgaļi, no neatkarīgu cilšu stadijas kā kopa nokļuva sakauto jeb **aktuālistiskā** stadijā.

Aktuālistiskā stadija

Aktuālistiskā stadija ir pašu cilvēku vardarbības vai dabas katastrofas izsaukts līdz šim stabils

cilvēku sabiedrības fizisks un garīgs sajukums. Savstarpējās sapratnes un no tā arī vadāmības zudums pārvērs cilvēku sabiedrību pūli jeb dzīvniecisko.

Latviešu priekšteču ciltīm aktuālistiskā stadija ir karā sakauto, savus vadoņus zaudējušu, vardarbīgi pakļautu cilšu pēckara stāvoklis. Savas dzīvības gan saglabājuši bija cilšu garīguma glabātāji – dvēseliskie vadoņi, taču ticība to dzīvesziņas mācībām bija iedragāta, turklāt rūpes par miesīgo jeb kailās dzīvības saglabāšanu nu izvirzījās pirmajā vietā, kļuva aktuālākas. Cilšu ciņas spars, ieroči un prāts izrādījies mazspējīgs pret iebrucējiem.

Sakāves karā cirstās brūces sāp miesīgi, sāp garīgi, jo ciltis nelaimē pametuši Dievi, kuriem tās ticējušas, kurus tās pielūgušas. Tādējādi, līdz ar Krusta karu beigām, teritoriālām ciltīm svarīgākas par pagātni un nākotni kļuva izdzīvošanas problēmas. Šī aktuālistiskā stadija cilšu etnoģenēzē ir visīsākā – vienu līdz divu paaudžu gara sāpju stadija. Aktuālistiskā stadiju nomaina daudzkārt garākā **ignorances** stadija.

Ignorances stadija

Ignorances stadija ir dzīvnieciskās izdzīvošanas stadija, kad vienīgā organizatoriskā cilvēku struktūra, kuru var ieraudzīt kādā teritorijā ierobežotam cilvēku pūlim, ir ģimene. Šāds cilvēku pūlis izveidojas no ciltīm pēc aktuālistiskā stadijas vai no etnosa, pēc tā sabrukuma – degradācijas. Ignorances stadijā esošu cilvēku pūli nevar uzskatīt par cilvēku sabiedrību, bet jāuzskata vienkārši par apdzīvotas teritorijas sastāvdaļu! Pūļa liktenis atkarīgs no tā, vai tajā ir vēl kāds cilvēcisks dzīvības potenciāls. Etnosa degradācijas gadījumā tāda, protams, nav, un etnosa paliekas vienkārši iznikst. Aktuālistismu pārcietušam pūlim vēl ir cerības dzīvi turpināt.

Ignorances stadijā nonākušu pūli pārņem vienaldzība, apātija par kopējo. Sajauktie un līdz pat dzīvnieciskā bara (pūļa) stāvoklim novestie, iedzimtie velk kailo dzīvību. Ciltis ir zaudējušas savas patības garīguma nesējus. Vecais garīgums reizē ar tā nesējiem izrādījies jaunajai situācijai nepiemērots. Vietā nav ko likt. Pūlis nesargā savu miesīgo un garīgo vidi. Pagātne tiek uzskatīta par nebijušu vai vērā ņemamam; tagadne – kā nepieņemama, par reālo tiek atzīta, nākotne vai, pareizāk, sapnis par to.

Pūlis seko tikai instinktiem. Kaut kādas “demokrātiskas” vēlēšanas pūlim ir tikai vēlēšanu biļetena iemešana urnā kā mīskastē. Spēka pārstāvis ir tas,

kuru pūlis pieņems sev kā bara vadoni un kurš spēs šo baru aizraut sev līdz kolektīvām darbībām. Citādā pūļa vadībā, ja tāda vispār ir, nonāk viduvējības un blēži, un tas aptur jebkādu attīstību. Pūļa pārstāvju starpā zūd kopības sajūta. Katrs par sevi. Notiek cilšu palieku iršana un izplēnēšana.

No aktuālistiskā stadijas iznākušā pūlī rodas iedīgli jaunai ciltij. Tikai pašas ignorances perioda beigās šādā pūlī sāk parādīties kvalitatīvas izmaiņas: paši iedzimtie un vērotāji no malas jau sāk šajā pūlī manīt kaut kādas kopības iezīmes. Etnoģenēze pūli ir novedusi līdz kvalitatīvām pārvērtībām.

Runājot par latviešu etnosu, šīs pakļautības jeb izdzīvošanas stadijas sekas ir latviešu verdzības gars, tādas negatīvas etnopsiholoģiskās īpašības kā padevība, kalpība, lokana mugura un stūrgalvība. Šī augšupejošā ignorances stadija latviešu etnoģenēzē ir ļoti gara (jādomā, ka izirs latviešu etnoss daudz veiklāk), jo to vairākkārt pārtraukušas dažādu svešo iekarotāju nomainas. Tikai 18.gs. latviešu etnoģenēzē notika lūzums un sākās **apziņas** stadija.

Apziņas stadija

Apziņas stadija ir etnoģenēzes lūzuma jeb kopības **apziņas rašanās** stadija. Apziņas stadija ir lēns evolucionārs process, kurā teritoriāli vienots ļaužu pūlis uztauta atsevišķas (kopreizinātājus), līdz procesa beigās nonāk pie pilnīgas kopības (kopsaucēja), un dzīvi turpina jau kā etnosociāla kopiena (etnoss).

Etnosam apziņas stadijā jau ir sava unikāla (faktiski tikai unikāla) garīgā laicīgā dzīve, t.i., ir noticis tikai kvantitatīvs, bet ne kvalitatīvs lēcienis. Dzīvi turpināt etnoss var: apstāties pie jau sasniegtā (snaudā) vai mobilizēties nākamam kvalitatīvam attīstības lēcienam – atmodai.

Pirmlatviešu ciltis, kā teritoriāli un sociāli ierobežots pūlis, sāk apzināties savu kopējo vienveidību un objektīvi tiek spiestas uz savas unikālās materiālās un garīgās dzīves (kultūras) veidošanu. Pūļa locekļi garīgi meklē cits citu. Latvijas teritorijā: Latgalē (Jersikā), Vidzemē, Zemgalē un Kurzemē, jau lieto kopapzīmējumu – latvi (latvieši). Indriķa hronikā Latgale tiek dēvēta par Latviju, kas liek domāt, ka tieši latgaļi deva nosaukumu latviešu etnosam, tautai un valstij.

Latvieši sāk apzināties sevi par atsevišķu kopību ar kopēju savdabīgu kul-

tūru, ko sāk jau aizsargāt no svešām ietekmēm. Tieši garīgai kopībai bija galvenā loma latviešu cilšu un etnosa izveidošanā. Bēgļu kustība, pārnovadu laulības, atsevišķu sveštautietiešu asimilācija iezīmēja strauju jaunas kopības cilts (pagaidām bezrakstura) veidošanos. Cilts kopumā vēl ir pasīva, tomēr sāk rasties pirmie garīdznieki (garīgā kulta darbinieki), kuri izrāda interesi par cilts kopējām dvēseliskajām, garīgajām un materiālajām vērtībām. Gaisā jau virmo jautājums: “Ko darīt?” Bet atbildes uz šo jautājumu pagaidām nav, jo kopienas ļaužu prāts ārpus dzīvības un nāves jautājumiem neiziet. Taču ignoranci jau nomaina ziņkāre par kopējo eksistenci.

Pamazām rodas jauniem dzīves apstākļiem piemērota kopēja dzīvesziņa, sava valoda, savs – uz spītu un pagaidām gan tikai neaktīvu pretestību apspiedējiem balstīts – garīgums. Vispirms attīstās ar asinsradniecību vienotas dzimtas un ciltis, līdz beidzot šis process noved pie etniskās kopības apziņas – **etniskās pašapziņas** rašanās. Etniskā pašapziņa pavada etnosu līdz pat nāvei.

Līdz ar etnisko pašapziņu dzimst kopēja ticība kā garīga barība, kas dod spēku dzīvot. Latvieštība ir ticība senču izlikto dzīves laipu pareizībai. Senči tās daudzdo neveiksmīgo un veiksmīgo provju rezultātā ir uztautājuši un tradīciju veidā pēcnācējiem mantojuma atstājuši. Tā ir dzīvības rita progresu apliecinoša LABIEŠA ticība, kurā labais pieveiks slikto, gaisma pieveiks tumsu, rītdiena būs labāka par vakardienu, bērni būs labāki par vecākiem. Sapratne, ka, tikai turoties pie “Tēvzemes dārgās” klāt ar visu spēku, latvietība kā atsevišķa kultūra var pastāvēt. LABIETIS ir pateicīgs par katru dāvanu, ar ko tā atalgo viņa darbu.

Ļaužu bara vienotība ticībā (pārliecībā) pārvērs to kopienā. Ir noticis etnoģenēzes lūzums – sāk veidoties jauns etnoss. Šo momentu jau var uzskatīt par jauna – latviešu *etnosa (etnosociālas kopienas)* – dzimšanas dienu. Ļaužu pūlis ir sasniedzis etnosam atbilstošu stāvokli!

Kaut pakļautībā, taču pirmlatviešiem bija sava vienota bāze (zeme), kas bija pamats vienotai virsūvei (kultūrai). Pēdējā faktiski izveidojās iekšējā, atdalītā no uzkundzējušās kārtas, garīgā un laicīgā emigrācijā. Kā savas zemes auglis, latviešu etnoss izveidojās dabiski, bez iekarošanas sev dzīves telpu. No tā viņa mīrmilīgais raksturs.

Turpmāk vēl...

DIVDESMIT PIECI GADI pa apli lejupejošā spirālē

Dr. Valdis Šteins

Latvijas Republikas
Augstākās Padomes
deputāts

Turpinājums no
iepriekšējā numura

VISLATVIJAS TAUTAS DEPUTĀTU SAPULCES SASAUKŠANA

LTF Domes valde 1990. gada 4. aprīļa sēdē nolēma ar LKP CK atbalstu sasaukt Vislatvijas Tautas Deputātu Sapulci (VTDS). Savukārt LPSR Augstākās Padomes prezidijs savā 16. aprīļa sapulcē nolēma “atbalstīt” šo VTDS un par koordinatoru norīkoja savu sekretāru I. Daudišu, bet par programmas saturu atbildīgo nozīmēja LVO Partijas komitejas Ideoloģisko sekretāru P. Laķi. Tā pasākumam vajadzēja noritēt, un tas arīdzan noritēja LPSR AP Prezidija uzraudzībā – tāpat ar pilnīgu Maskavas atbalstu. Bet, lai arī kā – tas bija sākums jaunajam varas formātam.

Daži mani kolēģi uzskatīja un uzskata, ka Vislatvijas Tautas Deputātu Sapulce 21. aprīlī bija tukšs, bezjēdzīgas propagandas izgājiens – LTF taču esot vēlēšanās uzvarējusi; kam gan esot vajadzīga šī izrā-

de? Es toreiz biju un vēl aizvien esmu citās domās.

Labi apzinoties, ka LPSR AP Prezidijs pieņēma lēmumu par šādas Vislatvijas Tautas Deputātu Sapulces sasaukšanu, Sapulcei tomēr bija **tautas sagatavošanas nozīme, neatkarības idejas propagandas loma**. Vēlreiz jāteic, ka LTF vēlēšanās nebija uzvarējusi, tāpēc neko vēl nevarēja zināt – kam klausīs jaunievēlētie deputāti. Pat, ja *gorbačovieši* aicinātu balsot par pārejas periodu uz neatkarību, nevarēja zināt, kā uzvedīsies visi šie esošie un bijušie līdzkomunisti, mazkomunisti un lielkomunisti, “gaišie un melnie” komunisti. Nevarēja zināt, kā un kurš iepriekš, kā jau rakstīju, bija “apstrādāts”. Kā tautā saka – nekas nebija zvanīts!

Pat, ja AP deputāti nenobalsotu par neatkarību, tad VTDS būtu par to nobalsojusi, un man tas toreiz likās ļoti svarīgi! Tas, ka komunisti runāja par neatkarību, bija kaut kas prātam neaptverams, un tieši tāpēc es domāju, ka šī VTDS 25 gadu atceres diena ir ļoti svarīga vēsturiska notikuma atcere, nevis kaut kāds propagandas vai sentimenta šovs, vai komunistu spalvu spodrināšana.

Es saprotu, ka vietējo padomju deputātiem nebija dots tāds tautas mandāts, bet formāli viņi it kā pārstāvēja tautu (vismaz pašu komunistu izpratnē), un, ja viņi nobalsos par valsts neatkarību, **to varēs arī uzskatīt par sava veida tautas referendumu**. Neaizmirsīsim, ka LPSR AP Prezidijs viņiem to bija atļāvis realizēt dzīvē. Daugavas stadionā sanāca PSRS, LPSR, vietējo padomju deputāti un mēs – jaunievēlētie AP deputāti. Kopā teorētiski būtu bijis

jāsapulcējas, apmēram, 13 000 deputātiem, bet pēc maniem toreiz pierakstītiem neoficiāliem datiem sanāca 8086 deputāti, un par neatkarības deklarāciju nobalsoja 8003 deputāti.

Es domāju, ka šī Sapulce nebija “sviests uz jau uzziestas sviestmaizes”, bet, no nacionālistu viedokļa raugoties, tajā brīdī tā nepavisam nebija padomju varas stiprinājums. **Tā bija demonstrācija pret okupāciju un par valsts neatkarību!** Tas bija “Apriļa referendum”.

CETURTĀ MAIJA REPUBLIKAS SPOŽUMS UN POSTS

Tas bija spožs Latvijas intelektuāļu uznāciens, lai ar kāda un cik nu tīra

Rezultātā esam ieguvuši nomenklatūras, viņu vietējo un svešvalstisko mantinieku grupējumu privāto valsti. Varas un īpašumu nezaudēšanai tika izveidota atbilstoša kosmopolitiskā liberālisma ideoloģija.

katram bija sirdsapziņa. Ceturtā Maija Republika (CMR) kā valstisks veidojums pastāvēja no 1990. gada 4. maija līdz 1993. gada 6. jūlijam.

Šo laiku var iedalīt divos spilgtos etapos: pārejas periods līdz pučam (divvaldīšana) un pārejas-brīvvalsts periods līdz 5. Saeimai. Atbilstoši Lielajam Projektam CMR, kā pārejas valsts, paveica visus tai uzliktos uzdevumus: sagatavoja tiesību normas un pat iesāka tautas kopīpašuma

prihvatizāciju un nodošanu kompartijas un VDK politgrupējumu īpašumā. CMR laikā valsts vēl nebija nozagta, to masveidā sāka nozagt pēc 1993. gada valsts apvērsuma, bet 2000. gadā Pasaules Banka jau konstatēja nozagšanas faktu. Nedarbs bija paveikts.

Rezultātā esam ieguvuši nomenklatūras, viņu vietējo un svešvalstisko mantinieku grupējumu privāto valsti. Varas un īpašumu nezaudēšanai tika izveidota atbilstoša kosmopolitiskā liberālisma ideoloģija. Alkatība radīja jaunu sociālo “krējumu” – kleptokrātiju. Vēlēšanu vietā tika radīta politekonomisko grupējumu – politbrigāžu – iebalsošanas un apmaksas sistēma. Šie grupējumi, dažādi pārgrupējoties, krustojoties, selekcionejoties, valda līdz šai dienai.

Bet **CMR ir arī cita vēsturiskā nozīmība**

– tas bija cerību laiks laimībai, **tas bija brīvības laiks tautai**. Tolaik, piemēram, nebija jāmaksā nodoklis par zemi un pastāvēja daudzas citas brīvības, lai tauta varētu sevi realizēt. Bet tauta tās zaudēja jau Trešās Latvijas Republikas laikā. Ap Brīvības pieminēkli atkal uzcēla žogu. Mēs atkal neesam saimnieki savā zemē.

Esam nogājuši pa apli, tikai diemžēl spirālē, kura ved uz nebūtību! Laiks pamosties!

Leonarda Inkina VAJĀŠANA

Turpinājums no 6. lpp.

Te es gribu atgādināt, ka Satversmes Sapulces aizmetnī – Tautas Padomē – bija Žīdu nacionālā padome (Mordehajs Dubins, Pauls Mincs), Latvijas Žīdu sociāldemokrātiskā strādnieku partija “Bunds”, Apvienotā žīdu sociālistu partija, Žīdu bezpartejiskais apvienotais bloks, Žīdu strādnieku partija un Žīdu

latviešu valodā izdeva divi zinātnieki – ekonomikas doktors Pēteris Lauva un Latvijas Universitātes asociētais profesors Ābrams Kleckins, kurš kopš 2015. gada 4. maija ir Atzinības krusta ordeņa komandieris, un viņam diez vai varētu inkriminēt “naci” propagandu; bez tam, atšķirībā no LPSR, Latvijas

Vai tā ir mana vaina, ka Izraēlas vēstniece tā rīkojas? Par to, kas “ebrejiem ir pieņemts” un kas nav, es nezinu un prokurore nepamatoti piedēvē man tādas zināšanas.

tautas partija, tāpat Latvijas brīvvalsts laikā darbojās Žīdu tautības Latvijas atbrīvotāju biedrība, darbojās Žīdu teātris un citas organizācijas, kuru nosaukumā pieminēts vārds “žīds”. Dažādu “žīdu” partiju deputāti darbojās arī visās Latvijas brīvvalsts Saeimās.

Latvijas Republikas Ministru kabineta noteikumu 1929. gada 5. decembra apstiprinātajā Skolu sarakstā ir daudz skolu, kuru nosaukumos ir vārds “žīds”. Piemēram, Liepājas žīdu ģimnāzija, Rēzeknes žīdu ģimnāzija, Rīgas žīdu pārdarboģiskie kursi un vēl vairāki desmiti mācības iestāžu nosaukumu, kuros ir vārds “žīds”.

Tāpat jāsecina, ka arī pati vēstules autore vēstulē konsekvēnti lieto vārdu “jūds”, nevis “ebrejs” – minot apzīmējumu “jūdu kopienas”. Tāpat nevar noliegt, ka Latvijas Universitātē studenti šodien mācās Jūdaikas (nevis ebreikas) studiju centrā un Izraēlas vēstnieces pārstāvētās tautas reliģija ir jūdaisms. Līdz ar to jāsecina, ka latviešu valodas vārds “žīds” ir atvasināts no vārda, kādā tiek dēvēta konkrētās tautas reliģija – tas ir jūdu pašidentifikācijas pamats un ir leģitīms ne tikai Latvijā, bet daudzās pasaules valstīs, un nav vis “musinošs”, bet gan pilnībā atbilst “Eiropas tolerances vērtībām”.

“IZRAĒLAS SLEPENO KARU AIZKULISES”

3. Izraēlas vēstniece Ben Jakovas kundzes vēstulē raksta: “(..) mēs bijām pārsteigti, ka nacionālais radio dod platformu augstākminētajām personām, no kuriem viens ir pazīstams kā “naci” propagandas, piemēram, grāmatas “Mana cīņa” (“Mein Kampf”) izplatītājs, kamēr otrs cenšas attaisnot Herbertu Cukuru, pazīstamu ar viņa “naci” noziegumiem un jūdu kopienas slepkavību.”

Iespējams, vēstnieces kundze, vēstuli rakstot, nav bijusi informēta, ka grāmatu “Mein Kampf”

Republikā nepastāv Galvenā pārvalde valsts noslēpumu aizsardzībai presē (tautas valodā – Glavļits), t.i., cenzūra. Toties uz ikvienu, arī mani, attiecas Satversmes 100. pantā garantētās tiesības.

Tajā pašā (2012.) gadā, kad tapa Izraēlas vēstnieces vēstule, ASV apgādā “Levant Books” tika izdota grāmata “Spies Against Armageddon. Inside Israel's Secret Wars”, (“Spiegi pret Armagedonu. Izraēlas slepeno karu aizkulises”), kurā Izraēlas slepenais dienests MOSAD pirmoreiz publiski atzīst, ka, iepriekš saņemis Izraēlas valdības akceptu un ir bijis Herberta Cukura slepkavības plānotājs un īstenotājs. MOSSAD vadītājs (1963.–1968.g.) Meirs Amits, saskaņojot ar Izraēlas valdības vadītāju Levi Eškolu, kurš deva atļauju slepkavības veikšanai, šo eksekūciju jau sākotnēji bija iecerējis kā skaļu politisku (nevis tiesisku) akciju, kas iedarbības ziņā līdzinātos Ādolfā Eihmana sodīšanai ar nāvi, tikai – bez tiesas sprieduma.

Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūra, kas jau 21 gadu turpina izmeklēt Herberta Cukura lietu, pēc iepazīšanās ar šo grāmatu nosūtīja Izraēlas tiesībsargājošajām iestādēm tiesiskās palīdzības lūgumu, taču, cik man ir zināms, atbilde no Izraēlas joprojām nav saņemta.

Ņemot vērā, ka Izraēla nav sekmējusi Latvijas pilsoņa Herberta Cukura vainas pierādīšanu, savukārt Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūras rīcībā šādu pierādījumu nav, *a priori* inkriminēt Herbertam Cukuram ““naci” noziegumus un jūdu kopienas slepkavību” ir juridiski (un morāli) nekorekti.

Iespējams, ka politiska spiediena rezultātā vēstule panāca, ka, kā minēja Ben Jakovas kundze, tika “pieņemti adekvāti mēri, lai izvairītos, ka šāda veida propaganda tiktu turpināta nākotnē” – raidījums “Tēvijas Laikmets” tika slēgts. Tika slēgts, kaut arī vēstures fakti ir pretrunā ar ikvienu no Izraēlas vēstnieces vēstulē pausta-jiem pieņēmumiem.

NEIZGLĒMĪBAS, NEUZŅĒMĪBAS INERCE

Turpinājums no 5. lpp.

JA SAKĀM PATIESĪBU, IR JĀRĪKOJAS

DDD: Mani pārsteidz Latvijas politiķu mierīgā reakcija uz notikumiem Ukrainā. Latviešiem momentā vajadzētu saprast, ka mums jau te nav vajadzīgi nekādi tanki – zaļie cilvēciņi šeit ir bariem – visi dzīvokļi pilni ar viņiem. Mūsējie izliekas, ka nekā nav.

Guntis Kalme: Strausa politika. “Ja izliksimies, ka viņu nav, tad viņu arī nav.”

Liveta Sprūde: Bet vienalga – viņi ir.

DDD: Vai tas varētu būt kā arguments, kādēļ neatjauno obligāto militāro dienestu?

G.K.: Tas ir vienkārši – nedarīt to, ko var nedarīt. Ja pasakām patiesību, ir atbilstoši jārikojas, bet, ja nepasa-

kām – varam izlikties, ka nekā arī nav. Ezītis miglā.

DDD: Tāpat, kā Vējonim, kad prasa, kāpēc netiek realizēta Deklarācija par Latvijas okupāciju? Viņš saka: “Es nezinu, kas tajā Deklarācijā tāds rakstīts.” Un viss!

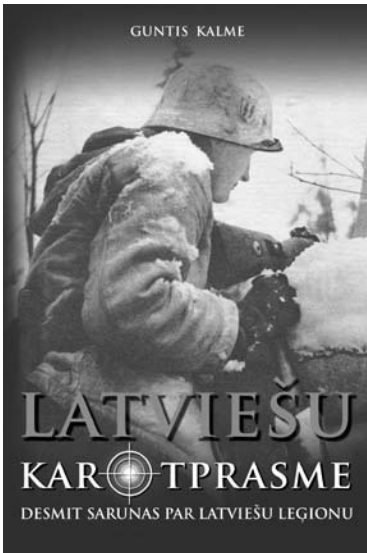
L.S.: Tāpēc vien jau viņš nedrīkstētu būt Valsts prezidents.

DDD: Nobeidzot mūsu sarunu, ar kādiem ceļavārdiem jūs nododat savu grāmatu “Latviešukarotprasmē” lasītājiem?

G.K.: Ceļavārdus mums šodien patēica kāds vēsturnieks Kara muzejā – šādu pašu grāmatu vajag par Pirmo pasaules karu un Brīvības cīņām, un vēl kāds piebilda, ka vajagot arī par četrdesmito gadu. Tātad darbam ir jāpieliek ne punkts, bet tikai komats.

DDD: Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

Vēlreiz par OKUPANTIEM un IMIGRANTIEM

Aivars Gedroics

Daugavpilī

KĀ “BRĀLĪGI” SADALĪT IMIGRANTUS?

Pēdējā laikā Eiropas tautu ūķī, ko pieņemts dēvēt par ES, ir aktualizē-jies jautājums, kā “brālīgi sadalīt” no Āfrikas imigrē-jošos, kuri labākas dzīves meklējumos tūkstošiem gāžas pāri jūrai uz ES “dienvidu štatiem”, proti, Itāliju, Grieķiju, Ķipru, Spāniju... utt. It kā jau sen nebūtu jābrīnās, ka šo val-stu robežapsardzes dienes-ti neatklāj uz viņiem uguni no šaujāmieročiem, kā tas būtu pilnīgi normāli, da-biski un likumīgi attiecībā pret nelegāliem robežpār-kāpējiem... Ko ikkatrs nor-māls cilvēks darītu attiecī-bā uz tipu, kurš bez atļau-jas cenšas ielst viņa istabā caur logu? Pareizi – šautu vai vismaz sistu ar pirmo priekšmetu, kas gadās pa rokai... bet valsts taču ir visas tautas kopējās mājas, vai ne tā?

ES “dienvidu štati” sa-gaida šos nelegālos imig-rantus kā mīļus, sen aicinātus ciemiņus, pārģērbj sausās drēbēs, cienā ar tēju... apsola “integrēt” un apgādāt ar darbu, kas viņam savā etniskajā dzim-tenē neesot (un tas nekas, ka pamatnācijas vidū bez-darba procents atkal ka-tastrofāli turpinās augt). Mēs taču zinām, ka prak-tiski visās ES valstīs pie varas ir kosmopolīti, savas tautas vairāk vai mazāk atklāti nīdēji, kas pilda cionistu-masonu-pederas-tu ložu doto uzdevumu

pēc iespējas vairāk sajaukt savā starpā rases un tau-tas, pakāpeniski iznīcinot nacionālas valsts jēdzienu kā tādu vispār.

Šī sātāniskā mērķa izpil-dītāju priekšgalā, protams, ir “ierāvēja” Sorosa radi-tais fonds ar tā daudzā-jām satelītoorganizācijām. Nevienai rasei un tautībai par labu šāda rīcība nenāk, jo normāli un netraucēti tā attīstīties var tikai savējā, Dieva dotajā teritorijā, kur tā līdz šim jau ir dzīvojusi gadu tūkstošiem ilgi. Lieki teikt, ka mafiozajām ložām nepatīk mierīga dažādu rasu un tautu sadzīvošana, tāpēc tās mākslīgi izraisa karus, valsts apvērsumus un citāda veida nemierus, lai izraisītu badu, slimī-bas, bēgļu plūdus... kas savukārt izraisa viņiem tik mīlo un vēlamo “tautu staigāšanu”.

Tautu un rasu sajaukša-nās, viņuprāt, arvien vēl notiek par maz, tāpēc tiek izdomāts priekšlikums “obligāti-brīvprātīgi” ie-vest t.s. *bēgļu kvotas*, ku-ras “solidāri” uzņemtos pildīt visas cionistu-maso-nu-pederastu impērijas ES satelītvalstes. Par to, ka šāds process ir neizbēgams un agri vai vēl ES varturi pie tāda lēmuma nonāks, latviešu patrioti brīdināja jau vairāk nekā pirms 10 gadiem, aicinot tautu re-ferendumā balsot PRE/T iestāšanos ES... un mums, kā vienmēr, izrādījās tais-nība. Diemžēl tautas vai-rumam labāk gribējās ticēt varturu paustajiem skais-tajiem meliem, nevis viņu oponentu rūgtajai patiesī-bai... tāpēc nu mēs kopā ar citām ES nācijām esam nokļuvuši kopējā “tautu un rasu kausēšanas bed-

rē” ES ar visām no šī fakta izrietošajām sekām...

IMIGRANTS VAI OKUPANTS?

Mūsu varturi sākumā lielīgi apgalvoja, ka nekā-du bēgļu iepludināšanu Latvijā nepieļausot, bet nu jau, laikam to pašu mafio-zo ES pārvaldošo ložu norāti, ir krietni mikstināju-ši savu retoriku, sakot, ka “obligātu kvotu” ieviešanu gan nepieļausot, bet *brīv-prātīgi* (??? – A.G.) gan vis-maz nedaudz bēgļu vajagot uzņemt, citādi pārējās ES valstis varot padomāt, ka mēs esam – kādas šausmas – rasistiski un nesolidāri attiecībā pret tiem, kas šos iekļideņus uzņem jau sen. Neoficiāli tiek minēts skaitlis 40–50 bēgļu gadā, kas nākotnē, protams, augš desmitiem un simtiem rei-žu, jo galvenais jau ir radīt precedentu, ka bēgļi vispār tiek uzņemti, tālāk šis pro-cess *ies kā pa sviestu*.

Līdzīgu pozīciju ieņem arī viņu Lietuvas un Igau-nijas kolēģi, tā kārtējo rei-zi apliecinot, ka arī tur pie varas ir tādi paši savas tau-tas slepkavas kā pie mums, un nav pamata apgalvot, ka tikai Latvijā varneši nerupējas par pamatnāci-ju, bet, lūk, *tas Ilvess un Gribauskaitē gan ir mala-či*... Brīnīties var tikai par tautu, kas šādu vadoņuš netricē ratā, piedodiet, “ar sūdainu mietu”, bet atkal un atkal atbalsta viņus visāda veida vēlēšanās un referendumos... Laikam jau kārtējo reizi jāatceras aforisms par to, ka **katrai tautai ir tāda valdība, kādu tā ir pelnījusi**.

Interesanta ir t.s. “gaišo spēku” pozīcija jaunu ie-klīdeņu ieviešanas Latvijā problēmas apspriešanā. Kiršteinslaikraksta “DDD” 22.05.15. numurā Āfrikas migrantu ieviešanas ne-pieļaujamību pamato ar to, ka Latvijā jau esot gana daudz “migrantu no biju-šās PSRS”. Tādējādi viņš un līdzīgi domājošie, pēc manām domām, nejauši vai apzināti (man ticamāks lie-kas pēdējais variants) jauc divus dažādus jēdzienus:

- 1) **imigrants** – perso-na, ko likumīgi pastāvoša valsts vara labprātīgi ielaiž apmesties uz dzīvi savas valsts teritorijā;
- 2) **militārais vai civi-lais okupants** (pēdējos nereti mēdz dēvēt arī par kolonistiem, lai gan tas nav īsti pareizi, jo koloni-zēt nozīmē sākt apdzīvot civilizācijas neskartu te-ritoriju), kas ieradies sve-šā zemē vai nu pēc savas iniciatīvas, vai nu okupē-tājvalsts aicināts, vai arī ar nelegitīmas (marionešu) varas akceptu.

Katram, kurš daudz maz orientējas juridiskajās lietās un starptautiskajās tiesībās, ir skaidrs, ka tie, kas iebrauca Latvijā no okupētājvalsts (PSRS) te-ritorijas no 1940. gada 17. jūnija līdz 1991. gada 21. augustam, un viņu tiešie pēcnācēji, nav vis nekādi migranti, bet gan ir militā-

rie vai civilie okupanti; sa-vukārt Āfrikas cilvēki un cita veida ļaudis-salašņas, kas negribēs dzīvot savā etniskajā Dzimtenē, bet atvilksies uz Latviju un ar mūsu nelietīgo varturu svētību iegūs šeit legālu statusu, būs imigranti.

Protams, no “parastā” cilvēka viedokļa nav lielas atšķirības, kā viņi te ir ra-dušies – traucē un traucēs mums dzīvot kā vieni, tā otri. Tomēr no juridiskā viedokļa atšķirība ir mil-zīga: ir likumi, kas paredz tiesības izraidīt no valsts teritorijas visa veida oku-pantus (līdz pat n-tajai paaudzei), bet par imig-rantiem, vismaz cik man ir zināms, šādu likumu nav; sak, ja tauta bija tik stulba, ka ievēlēja un ļāva pār sevi valdīt savas tautas nacio-nālo interešu nodevējiem, kas paši labprātīgi saveda savā valstī imigrantus, lai tad arī plūc paaudžu gaitā šādas politikas augļus...

Savukārt šāda “nacionā-lu” rīcība – pasludinot ne-legāli ienākušos militāros un civilos okupantus par legāli valstī esošiem mig-rantiem – faktiski liedz ie-spēju jebkad nākotnē pra-sīt šīs varzas izraidīšanu no mūsu valsts saskaņā ar Ženēvas 1949. gada Kon-vencijas 49. pantu. Pro-tams, atsaukties uz mūsu valsts un pamatnācijas tra-gisma pilno vēsturi ir var un vajag, taču lietas ir jāsauc to istajos vārdos. Ir jāsaka: **mūsu zeme joprojām ir okupēta un kolonizēta, tāpēc nekādas runas par jaunu, pamatnāci-jai nevēlamu elementu iepludināšanu nevar būt vismaz tik ilgi, ka-mēr nav aizvākti prom jau esošie!!!**

SAGĀDĀT DISKOMFORTU!

Kad Aivars Garda ar domubiedriem gadsimtu mijā uzsāka cīņu par Lat-vijas dekolonizāciju, viens no argumentiem, ar ko mūs baidīja oponenti, bija šāds: aizbrauks krievva-lodīgie, atbrauks to vietā nēģeri... Nu mēs redzam, ka šīs t.s. “vairogš” (PSRS laika iekļideņu esamība) nav mūs pasargājusi un arī nepasargās no jaunu laimes meklētāju ieraša-nās Latvijā. Lai to novēr-

Nevienai rasei un tautībai par labu šāda rīcība nenāk, jo normāli un netraucēti tā attīstīties var tikai savējā, Dieva dotajā teritorijā, kur tā līdz šim jau ir dzīvojusi gadu tūkstošiem ilgi.

stu, būtu nekavējoties jā-taisa ciet Latvijas robežas ne tikai Austrumu, bet arī Rietumu virzienā, jāstājas laukā no ES un “Sengen-s zonas”. Pašlaik diemžēl tas nav reāli.

Mums, nacionālistiem, kā jau daudzreiz esmu atgādinājis, ir jābūt gata-viem **uzsākt cīņu divās frontēs – gan pret oku-pantiem (kolonistiem), gan imigrantiem**, kuri šobrīd jau atrodas Latvijā un, Latvijai atrodoties ES mēslu bedrē, kļūs arvien vairāk. Jāsaprot, ka tā nebūs cīņa pret kādu kon-krētu rasi vai tautu (jo ko-pumā neviena no tām nav tikai laba vai tikai slikta), bet gan nelietīgiem šo tau-tu pārstāvjiem un politiķu, kas iznīcina tautas. Neli-šu pietiek arī mūsu *letīņu* vidū – tie ir tie, kas dzīvo uz kakla citām tautām, vai arī akceptē šādu dzīvošanu uz kakla savējai. Arī viņi mums ir stingri jānosoda.

Savukārt, tos, kas te ir jau iepludināti un vēl nā-kotnē ieplūdis, nevajadzē-tu sist vai kā citādi fiziski nīcināt, bet gan principā ignorēt. Lūk, zināmais sorosietis, pidaru un mig-rantu draugs, eksmācītājs J.Cālītis ar nožēlu atzīst, ka septiņiem somāliešiem, kas bija ieguvuši Latvijā bēgļa statusu, esot nācies emigrēt tālāk, jo Latvijā “rasistisku aizspriedumu dēļ” viņi neesot varējuši atrast darbu (kāds ir bez-darbs Latvijas pamatnā-cijas vidū, šim tipam, pro-tams, neinteresē)... Taču pats par sevi šis piemērs apliecina: **kā okupants, tā imigrants aizbrauks prom no Latvijas, ja viņam te nepatiks, ja viņš šeit jutīs diskomfortu**.

Mums, patriotiem, tad nu ir pienākums viņiem šādu diskomfortu radīt (protams, tikai likumā atļautajās robežās). Atce-rēsimies, ka Lietuvā un Igaunijā apmetās krietni mazāks skaits okupantu

nekā Latvijā; viens no ie-mesliem bija tas, ka šo tau-tu (pamatnācijas) pārstāvji ļoti nelabprāt runāja ar viņiem viņu (okupantu) va-lodā... Līdzīgai attieksmei jābūt arī pret imigrantiem, ko šeit iepludinās mūsu varturi – tautas slepkavas – viņus vienkārši labāk ignorēt, vispār izlikties ne-redzam, iet viņiem garām kā tukšai vietai... Mūsu brāļu tautām atliks vien atcerēties okupētājlaiku pieredzi, savukārt, mums – mācīties no viņiem, jo pašiem ar šādu pieredzi nesanāk lepoties... Cīņa būs ilga un grūta, bet ne bezcerīga! Ja būsīm vieno-ti un neatlaidīgi, mēs tajā uzvarēsim! Visas impērijas reiz sabrūks, un arī ES jau *krakšķ visās šuvēs*...

Visbeidzot. Tiem, kas mīl atgādināt par ārvalstīs uzņemtajiem latviešu bēg-liem un baidīt ar potenciā-ļiem glābiņa meklētājiem no Ukrainas, kuri bariem drīz gāzīsoties uz Latviju, gribu atbildēt, ka latviešu bēgļu skaits bija procentuā-li neliels, nevienai valstij un tautai šie ļaudis problē-mas neradīja, turklāt pār-svarā tie apmetās tipiskās imigrantu valstīs, tādās kā ASV, Kanāda, Austrāli-ja... utt. Un jebkurā gadī-jumā ne jau mēs lēmām, kur apmesties, bet gājām tur, kur mūs ņēma preti.

Savukārt, ukraiņu pat-rioti mums ir pateikuši skaidri – palīdziet mūsu ievainotajiem, kad izārs-tēties, sūtiet viņus atpakaļ uz mūsu zemi, bet veselos, spēkpilnus nodevējus un glēvuļus trieciet ratā, sa-kot: “Marš uz savu zemi cīnīties pret *moskaļiem*, nevis citām tautām uz kakla sēdēt!” Un arī ukrai-ņu bērniem nav jāmūk no vecākiem, bet jādalās viņu tautas liktenī, kā to darīja mūsu bērni abos pasaules karos un arī izsūtījumā Si-bīrijā... Atliek vien aicināt sekot šim viedajam ietei-kumam!!!

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsaucē uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktores vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV–1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: *SIA “Latgales druka”,*
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2